

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 2/2021

Únor 2021

Dejte sbohem bohu – penězům

Často mi dělaly peníze velké starosti. Zvláště jsem měla obavy jednoho únoro-
vého rána, když jsem se doklouzala do blízké restaurace.

„Co se děje, Báro?“ zeptal se můj přítel David. Vysypala jsem ze sebe své trá-
pení. Účty za školu a zubaře pro děti. Cenu letenek na návštěvu mých stárnou-
cích rodičů. Potřebujeme koupit novou
pračku.

„Chtěla bych mít větší víru,“ povzdech-
la jsem si. Jsem jako ten bohatý muž
v Bibli, jenomže nejsem tak bohatá!“

David se zasmál a zavolal servírku. My
dva jsme se seznámili při obchodním
projektu, ale teď jsme byli osobními přáteli a jednou za měsíc jsme spolu snídali.
Obvykle jsme se točili kolem svých duchovních cest.

„Myslím, že máš hodně víry,“ řekl David. „Vkládáš ji ale do zůstatku na svém
úctu, to je všechno.“

Tázavě jsem pozdvihla jedno obočí. „Do čeho vkládáme svoji víru,“ pokračoval,
„tam je náš Bůh.“ Upadla jsem do rozpaků. „Chceš opustit svého boha – pení-
ze?“ Když jsem přikývla, David se usmál. „Je to snadné. Přestaň se držet
peněženky.“

Tak prostě mě uvedl na zcela novou cestu přemýšlení o penězích. Říkám tomu
„vděčné dávání“. On tomu říká placení desátku. „Jde o tohle,“ vysvětloval
David, „nepřemýšlej stále o tom, co nemáš, ale říkej *děkuji* za vše, o co se můžeš
podělit s těmi, kteří mají ještě méně.“ „Někteří lidé – a myslí to dobře,“

vysvětloval David, „prosazují desátky, protože říkají, že máš vracet víc, než dostáváš. Ale to dělá z desátku *investici*, ne poděkování. Dávám deset procent ze svého příjmu Bohu, abych vyjádřil dík za všechno, co dal Bůh mně.“

Když jsem slyšela „deset procent“, rozlila jsem kávu po stole. Ale to je přesně to, co desátek znamená: deset procent z vlastního příjmu. „To si nemůžeme dovolit! Možná až vyjdou děti školu, nebo když mi přidají, nebo když bude manželův obchod vynášet více peněz.“

David potřásl hlavou. „Nikdy není ta úplně nejvhodnější doba, Báro, zjistit,“ dodal s úsměvem, „že máš dost. Ale až se jednou přestaneš dívat na to, čeho se ti nedostává, začneš vidět všechno to, co máš.“

David mi řekl, že každý měsíc ukládá deset procent ze svého příjmu na zvláštní účet v bance, který nazval „Díky“. Na konci roku, obvykle na Den díkůvzdání, se celá rodina – on a jeho žena Stána i jejich dva chlapci – shromáždí kolem stolu v jídelně, aby rozhodli, jak tyto peníze rozdají. Něco do kostela, něco na charitu a něco potřebným.

Odcházela jsem zmatená. Nemohla jsem uvěřit, že David ode mne vážně očekává, že začnu dávat desátek, když máme tolik jiných výdajů. Přesto mi tato myšlenka nešla z mysli. Nakonec jsem to pověděla svému manželovi. K mému překvapení mi řekl, že podle jeho názoru to je dobrá myšlenka.

Tak jsem příští měsíc napsala první šek na náš nově otevřený účet „Děkuji ti“. „Děkuji ti, Pane,“ šeptala jsem cestou do banky. Šek zmizel v okénku úředníka a já jsem se cítila plná pohody. Obrátila jsem se k bohu – penězům zády.

Ale nemohla jsem se ho zbavit tak snadno. Po šesti týdnech si mne zavolal do své kanceláře ředitel reklamní agentury, kde jsem pracovala. Jeho hlas byl sklíčený. „Je mi líto, Barbaro, náš podnik je v koncích. Musím vás propustit.“

Dokázala jsem jenom zírat, šokovaná a se strachem. Bez zaměstnání? A my jsme právě přihlásili jedno z dětí do speciální docela drahé školy. Jak se to mohlo stát, když jsem začala dávat desátky? Takto oplácí Bůh moji štědrost?

Můj přítel David se usmál, když jsem mu vypravovala, co se stalo. „Pamatuj, že desátek není investice. Je to způsob, jak říci *děkuji* za to, co máme, ať už to je hodně, nebo málo. Když se nad tím chvíli zamyslíš, poznáš, kolik toho máš.“

Postupně jsem viděla, že David měl pravdu. Ztratila jsem zaměstnání, ale pořád mám dobré zdraví a milující rodinu. Bydleli jsme v příjemném prostředí na venkově, kde jsme Boží požehnání často považovali za samozřejmé. Měla jsem schopnosti a energii. Vždyť jsem měla tolik, za co jsem měla být vděčná!

O několik dnů později jsem ze svého prvního šeku podpory v nezaměstnanosti napsala jiný šek na náš účet „Děkuji ti“. Od té doby po mnoho let pokračuji v desátkách. Ztráta zaměstnání se ukázala být jednou z nejlepších věcí, které se mi kdy přihodily. Začala jsem pracovat pro sebe a objevila jsem, že miluji nezávislost.

Zjistila jsem ještě něco jiného: jak je to osvobozující, mít život založený na postoji „vděčného dávání“. Už nezápolím s otázkou, která mě strašila:

Mohu si dovolit dávat? Protože jsem se již zavázala dávat deset procent, zbývá radost – ano, zábavné! – z rozhodování, na co použít náš účet „Děkuji ti“. Je to jako malé nakupování dárků bez placení.

A víte co? David měl pravdu i s něčím dalším: Vždy máme dost peněz. Jistě, měli jsme finanční výkyvy, ale vždy jsme měli dost.

Jednou za čas se ke mně vrací starý bůh – peníze, aby mne znepokojoval, a já pocítím bodnutí strachu, zejména když obchod příliš nejde. Když se to stane, hned si sednu a napíšu šek na dobrý účel z našeho účtu „Děkuji ti“. To vrátí věci zpět do správné perspektivy. Přestanu se trápit kvůli tomu, co nám chybí, a začnu si zase všimát všeho toho, co máme.

(podle Mezinárodní report)

Strach a jeho hodnota aneb bát se je lidské

Člověk se přirozeně bojí o hodnoty, na kterých mu mimořádně záleží – bojí se o sebe, o druhé, o vztahy, o pozitivní sebeobraz, o budoucnost ... Strach patří mezi negativní emoce, protože způsobuje člověku nepohodlí, napětí a v jeho intenzivnějším prožívání se projevuje i

fyzickým způsobem, například pláčem nebo třesem. Strach má však svoji hodnotu a může se stát součástí cesty spásy.

Strach nám v některých případech příliš svazuje ruce a působí restriktivně, proto hledáme způsoby, jak ho překonávat. Jednou z cest, jak tuto emoci zvládat, je pochopení její hodnoty. I pocit strachu je totiž součástí Božího stvoření a má místo v našem životě. Neměli bychom se tedy na strach dívat pouze negativně, ale máme hledat jeho pozitivní význam.

Strach je sympatickým lidským citem, protože patří mezi šest základních lidských emocí, které z nás dělají lidi (kromě strachu

tam patří radost, překvapení, hněv, odpor a smutek). Během prožívání strachu hluboce zakoušíme své lidství.

Odkud je strach?

Strach pochází z pocitu méněcennosti nebo poníženosti. Jde o citovou tendenci vyskytující se v každém člověku. Kdo by tvrdil, že nemá pocit méněcennosti, lhal by sám sobě. Je v každém, lišíme se pouze tím, v jaké míře ho máme a jakým způsobem se vůči němu bráníme.

Pocit méněcennosti vzniká v dětství a dospívání přes různé situace, které na nás působí zraňující. Pokud v dospělosti přijde okamžik, který zpochybňuje naši sebehodnotu, pocit pokory jakoby v nás "zazvonil" a bojíme se. Člověk pak v sebeobraně hledá řešení, jak se s pocitem poníženosti vyrovnat.

První řešení je protichůdné nebo disharmonické. Spočívá v tom, že člověk pocit poníženosti v sobě popírá a vyjadřuje ho přesně opačným způsobem – arogancí, povýšeností či egocentrismem. Druhé řešení je harmonické a dochází k němu tehdy, když naše chování je v souladu s tím, co je jeho příčinou. Tehdy se také navenek bojíme a trápíme se. Pochopitelně, harmonické vyjádření pocitu méněcennosti je upřímnější a je výrazem lidství. Naopak, chovat se na způsob supermana, kterého nic nezastraší, znamená zapomenout, že jsme lidé. Pocit méněcennosti potřebujeme.

Strach má blízko k lásce

Dávat do souvislosti strach a lásku je zajímavé až zvláštní, ale ne až tak nelogické. Proč? Strach je základním citem, láska zase komplexním. Právě v tom však nacházíme mezi nimi souvislosti. Kdo totiž dokáže projevít strach jako základní lidský cit, má předpoklady k tomu, aby dokázal projevít i komplexnější cit, jako je láska. A naopak, neschopnost připustit a vyjádřit, že se bojíme, může souviset s tím, že máme potíž projevít, že někoho milujeme. Pocit strachu je dokonce součástí komplexního citu lásky. Vždyť koho máme opravdu rádi, o toho se také bojíme. Rovněž se můžeme strachovat o mezilidský vztah – přátelský či partnerský, pokud je ohrožen. Například žárlivost zakládající se na objektivním ohrožení partnerského vztahu, je přirozenou reakcí lásky. I zde vidíme, že cesta od strachu k lásce je vždy "kratší" a lehčí než cesta od přehnaného sebevědomí, arogance a vypočítavosti k lásce. Přiblížit se k tomuto tajemství nám pomohou evangelijní události.

Porovnejme si apoštoly Petra a Jidáše. Oba zapřeli Ježíše, ale jejich cesty skončily různě i pro různé motivy jejich zrady: Jidáš zapřel Ježíše pro peníze,

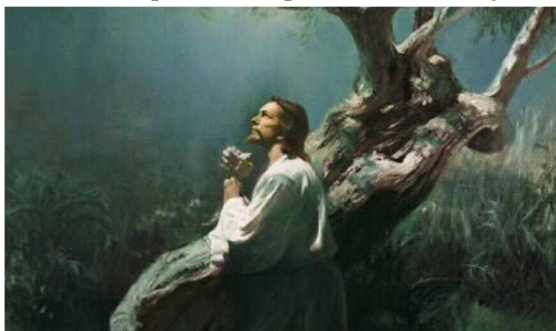
tedy z vypočítavosti; Petr ze strachu. Ani Petřův motiv nebyl dobrý, protože Petr se bál spíše o sebe než o Ježíše. A další události motivy jejich zrady zvýraznily: Jidáš nedokázal obnovit vztah lásky k Ježíšovi a ukončil svůj život, protože vypočítavost má "daleko" k lásce; Petr však dokázal vyjádřit lásku k Ježíši, a to až třikrát když mu řekl:

"Mám tě rád" a "ty víš, že tě miluji" (Jn 21,15-19), protože strach má "blíž" k lásce. I ze zkušenosti víme, že snadněji se pracuje s lidmi, kteří v sobě řeší otázku úzkosti, než s lidmi spekulativními a rafinovanými.

Strach je projevem lidskosti. Potřebujeme ho akceptovat a adekvátně vyjádřit. Sv. František Saleský říká: "Nesmíme mít strach ze strachu." Někde tam začíná cesta jeho posvěcení a dokončení v lásce.

Proč je dobré cítit strach a vyjadřovat ho

Písmo často používá obraz tvrdého a měkkého srdce. V knize proroka Ezechiela Bůh říká: "Odstráním z jejich těla srdce kamenné a dám jim srdce z masa" (Ez 11,19). Právě toto "kamenné srdce" bylo a je stále více překážkou upřímných vztahů odevzdanosti mezi lidmi navzájem a mezi člověkem a Bohem. Schopnost cítit strach a umět ho i adekvátně vyjádřit je jednou z vlastností "měkkého srdce" nebo "srdce z masa". Kdo se bojí, je člověkem citlivým a vnímavým a citlivost a vnímavost jsou předpokladem vytvoření vztahů. Vždyť i bázeň před Bohem je jedním ze sedmi darů Ducha a buduje vztah k Bohu. Jistě, není správné, když cítíme nekontrolovaný strach; nazýváme ho iracionální. Jde o problém, který je třeba konzultovat s odborníkem. Ale také není správné, když strach nemá žádné místo v našem prožívání. Tehdy mluvíme o "kamenném srdci". Při psychologickém zkoumání osobnosti, na které používáme různé metodiky, zjišťujeme i míru depresivního prožívání souvisejícího se strachem přítomným u člověka. Není správné, protože depresivní prvky vyskytují ve zvýšené míře – to je třeba řešit profesionálně, ale také není správné, když u člověka nenajdeme žádné prvky strachu, úzkostí a dokonce deprese – tehdy se v chování mohou vytvářet cynické postoje. Správná dávka strachu a jeho vyjádření v chování jsou dobré a nezbytné, abychom byli lidmi a byli schopni vytvářet vztahy. Vzpomeňme si na Ježíše v Getsemanech kde prožíval úzkost a strach. Zvláště evangelista Lukáš citlivě popisuje tuto událost a připomíná i krvavý pot (Lk 22,39-46). Pokud by odborníci ze psychologie takovýto projev pozorovali u nějakého člověka, určitě by velmi zvážněli. Biblisté se však shodují, že v tomto okamžiku je Ježíš jako Bůh a člověk zároveň vyobrazený v největší lidskosti: právě v tomto okamžiku, kdy prožívá úzkost, v modlitbě vyjadřuje svůj hluboký vztah k Otci a zároveň vztah k celému lidstvu, za které se jde obětovat. Takové je "srdce, v němž má Otec zalíbení".

(podle KN)

Jak efektivněji využít čas?

Pomůžte Eisenhowerova metoda

Máte diář zaplněný poznámkami a připomínkami? To ještě nemusí

automaticky znamenat, že svůj čas využíváte efektivně. Může to být jen chabý pokus o jeho uspořádání v období, kdy se na vás valí termíny, deadlines či porady a vy nevíte, kam dřív skočit. Tento pokus dříve

či později zanecháte nebo se sám rozpadne, nestojí totiž na pevných základech. Někdy člověk skutečně neví jak na to, nemá to pověstné know-how. Výbornou pomůckou na plánování času, a tím i ke zvýšení efektivity práce, je takzvaný model (technika) čtyř kvadrantů. O co jde?

Čtyři kvadranty, nebo jinak Eisenhowerova metoda, nás mají v podstatě naučit jedinou, ale zato klíčovou věc: plánovat svůj čas podle důležitosti a naléhavosti. Takto plánoval čas Dwight D. Eisenhower, třicátý čtvrtý americký prezident, který podstatu celé metody vystihl ve výroku: "To, co je důležité, je málokdy urgentní (naléhavé). To, co je naléhavé, je málokdy důležité." Důležitost vyjadřuje to, jak moc je pro nás daná úloha důležitá (významná). Naléhavost znamená, že je nezbytné dokončit věc zde a teď. Ihned, případně co nejdříve. Metoda rozděluje aktivity do čtyř kvadrantů:

1. kvadrant – důležité a zároveň urgentní

S tímto kvadrantem většinou nejsou problémy. Každému by mělo být jasné, co musí udělat ihned, případně co nejdříve. Patří sem obrovské spektrum různých činností, které se nedají "odložit na později". Orientačně uvádíme několik příkladů. Může to být příprava na setkání s klientem, který se ohlásí hodinu před svým příchodem. Dokončení článku, který má deadline druhý den, zaplatit účty, jejichž splatnost je dnes. To je z prostředí práce. Ale je zde ještě mnoho jiných oblastí. Jednou z nich je například rodina. Za urgentní a zároveň důležité považujeme plačící dítě, úraz, havárii v domácnosti, jednoduše ty skutečnosti,

keré "nepočkají", naopak z minuty na minutu se stávají urgentnějšími. Může se to zdát jako banalita, ale tento chaos v prioritách působí destruktivně na všechny naše aktivity. První kvadrant tedy hovoří o tom, co máme udělat ihned. Je třeba zdůraznit, že některé skutečnosti přesouváme z kvadrantu důležitosti, ale ne urgentní (II.) do kvadrantu důležitosti a zároveň urgentní (I.) my sami – například dokončení článku nebo zaplacení účtů. Důležité je zaplatit účty, urgentním se to stává tehdy, když si to necháváme na poslední chvíli.

2. kvadrant – důležitá, ale ne urgentní

V tomto kvadrantu mohou začít problémy. Mezi druhým a třetím kvadrantem je sice rozdíl, ale správné uchopení obou vyžaduje moudrost. Neboť v určitých okolnostech něco, co se jeví jako objektivně nedůležité, se může stát důležitým a naopak, nebo co se zdá být naléhavé, nemusí takové být a naopak. Takže jako první věc bychom se měli snažit správně si "zařadit" každý úkol, která před námi stojí – vyhodnotit jeho důležitost a naléhavost. Pokud se nám toto podaří, můžeme si blahopřát. Už to by byl úspěch, kdybychom se nad tím vůbec zamysleli, když v myslí probíráme nějaké své úkoly. Další problém bývá s tím, zda dát přednost úkolům v druhém nebo třetím kvadrantu. I když urgentnost (naléhavost) na nás tlačí, moudrost radí zaměřit se právě na druhý kvadrant, neboť tam jsou úkoly, které mohou reálně změnit náš život k lepšímu, ledaže si žádají čas, a proto je třeba plánovat a zaměřit se na ně ještě dříve, než se stanou urgentními (a tehdy se už některé ani nedají stihnout, alespoň ne v přiměřené kvalitě) - např. naučit se cizí jazyk ... Tento kvadrant hovoří o tom, kterým aktivitám máme věnovat co nejvíce času.

3. kvadrant – nedůležitá, ale urgentní

V tomto kvadrantu jde o nedůležitá (pro nás), ale urgentní skutečnosti. Jako příklad můžeme uvést úkol uklidit po sobě, jít do kina, reagovat na diskusi apod. V práci to mohou být například neustále pípající esemesky, emaily, vyrušování od kolegy, který se moří s pracovním úkolem, ale také udělat nákup tiskařské barvy, navrhnout plakát na firemní akci apod.

4. kvadrant – *nedůležité a nejsou urgentní*

Když něco není důležité a ani urgentní, proč bychom to dělali? Zní to logicky. V ideálním případě neplánujeme svůj den trávit nedůležitými a neurgentními aktivitami. A právě v tom, zdá se, je kořen problému. Tyto aktivity jsou nepromyšlené, neplánované, zbytečné. Často jsou únikem od povinností, který občas překryjeme dobře znějícím názvem psychohygiena (ta je na rozdíl od nedůležitých věcí důležitá!). V našem denním plánu bychom proto měli mít alespoň jednu "volnou" hodinu jako časovou rezervu a také minimálně jednu hodinu na odpočinek.

Omezit na minimum...

Ty aktivity, o kterých víme, že jsou vysavači našeho drahocenného času, omezme na minimum. Dá se to například tak, že vypneme WiFi a nebudeme

pokoušeni neustále sledovat sociální síť, maily, zpravodajství. Pokud je to možné, zkusme si vypnout vyzvánění na mobilu alespoň na hodinu, dvě... Ráno se nasnídejme – nebudeme každou chvíli dívat na hodinky a čekat na oběd jako na vysvobození. Ukončeme den tak, že si ho postupně zrekapitulujeme a najdeme alespoň tři věci, za které jsme

vděční. Vraťme se k seznamu úkolů a podívejme, zda se nám podařil alespoň jeden naplánovaný úkol, a buďme k sobě pravdiví a laskaví, nenaložme na sebe hned velký náklad... Pokud máme chaos ve svém čase a úkolech, začněme postupně s metodou čtyř kvadrantů. Den za dnem. Výsledky se brzy dostaví.

(podle Slovo+)

Doba biblických proroků pominula, ale proroctví se šíří i dnes

Nebyli bychom to my lidé, kdybychom nehledali senzace či trochu mrazivých obav. V nekřesťanských kruzích, a bohužel, nejen v nich, se o takový konzum starají katastrofické předpovědi konce světa nebo

očekávaných pohrom. Protože se apokalyptický bulvár odvolává často na Písmo svaté, daří se mu upoutat i křesťana. A nutí ho uvažovat, jak to vlastně je.

Tendence dešifrovat – nynější nebo budoucí světové pohromy z biblických textů zjevně nevychází z módy. Je to pro vysoký kredit Bible nebo pro snahu přiblížit se skrze ni transcendentním skutečností?

Prorokování z Bible?

Jakkoli, jsme svědky závodů, kdo sofistickovanějším způsobem objeví v Bibli více „děsivých proroctví“, připomínajících spíše věštění nebo magii. Internet nás tímto tématem může i pobavit. Kromě toho, že je v něm zachycen celý seznam neuskutečněných konců světa, registruje na tato téma tisíce titulů vytištěných v milionových nákladech. A tak bez chápání pravého poselství se Písmo svaté nejenže manipuluje na pochybné senzace, ale je podrobováno i nevkusnému znevažování. Stojí za zvážení, zda prvořadým cílem tohoto mediálního braku není odpoutat pozornost od autentického poznávání Písma.

Pokud lépe porozumíme apokalyptickým a prorockým spisům v Bibli, mohou se nám některé věci vyjasnit.

Janova Apokalypsa

Víme, že v Písmu svatém se nacházejí různé, velmi odlišné spisy. Exegeze nás vytrvale povzbuzuje, abychom při snaze porozumět biblickým textům respektovali jejich literární druh – abychom podobenství četli jako podobenství, báseň jako poezii, sny jako sny – a až potom uvažovali nad jejich náboženským poselstvím, A abychom také biblické knihy neinterpretovali ve světle vlastního přesvědčení, ale ve světle přesvědčení jejich autorů. Jinak se nám může stát, že při jejich výkladu „běžíme dobře, ale mimo cestu“.

Kromě toho nás exegeté upozorňují, že jednotlivé knihy Písma nemůžeme vykládat izolovaně. Všechny jsou propojené, navzájem se vysvětlují, doplňují. Na příkladu působení Svědků Jehovových jsme se naučili, že není správné, pokud se biblické citáty vytrhávají z kontextu a používají k svévolné interpretaci. Ani starozákonní a novozákonní prorocké pasáže nemůžeme

vytrhávat z kontextu té které prorocké knihy či z poselství Bible. To platí i o „údajích“ v apokalyptických textech.

Největší „dolem“ na pseudobiblické „sci-fi“ bývá jediný prorocký spis Nového zákona – Zjevení, známý také jako Apokalypsa. Důvod je jednoduchý: právě této biblické knize asi rozumíme nejméně. Pro svou nauku o druhém příchodu Krista bývá zneužívána mnohými okrajovými skupinami a sektami.

Na první pohled nás v Zjevení apoštola Jana upoutá množství tajuplných symbolů, kterým se lépe porozumí studiem celé Bible. V údivu nad nimi nám

uteče skutečnost, že Janova Apokalypsa čili zjevení, poetickým, ba mystickým způsobem popisuje, gigantický boj dobra a zla přítomný v celých dějinách spásy, a ne katastrofický scénář nadcházejících událostí. Hlavním cílem této poslední biblické knihy není přiblížit konec světa ani milénium nebo velké soužení či antikrista,

ani konkretizovat eschatologické skutečnosti, ale poukázat na ústřední místo Ježíše Krista v dějinách. Stejně můžeme přehlédnout její liturgickou dimenzi, zaměřenou na velkolepou oslavu konečného vítězství Božího Beránka při jeho druhém příchodu.

Apokalypsa zaostřuje naši pozornost na plnost času, v které se událo naše vykoupění, na tajemné „už“ a „ještě ne“, které se týká každého z nás. Chceme ukázat, že i naše malé místní problémy jsou součástí velkého kosmického zápasu, který se dovrší na konci časů.

Je to kniha, která by každého křesťana měla učinit velmi šťastným: naše soužití s Bohem přijde brzy. Pokud ještě nepřichází, znamená to, že jsme před závěrečnými zkouškami dostali čas navíc.

Fenomén proroctví

Apokalyptický žánr v Bibli vznikl jako důsledek prorockého charismatu v izraelském lidu.

Prvním a zároveň největším prorokem Starého zákona byl Mojžíš. Později – když se život národa institucionalizoval, tj. když vzniklo sjednocené království – byli potřební jednotlivci, kteří v Božím světle se svobodou ducha sledovali

rozvoj společenství a jejich představitelů a mohli je varovat před osudnými vybočeními ze smlouvy s Pánem.

Postupně se úloha proroka při vládnoucích krizích udomáčňovala, a tím ztrácela na své síle. Vznikala nová kategorie tzv. falešných proroků, kteří říkali to, co lid nebo mocní chtěli slyšet. Klíčem k rozlišení jedněch od druhých byla závislost na lidech nebo na Bohu. Nepraví proroci mluvili jménem cizích božstev nebo svým jménem; praví ve jménu Páně: „Tak praví Panovník...“, což doplňovali výmluvnými znameními. Po našem řečeno: ti první byli placeni státní mocí, druzí neplacení a nezaplacitelní pro víru Izraele.

Kdo jsi, Boží muži?

Proroky jsme si zafixovali jako lidi, kteří oznamují, co se má v blízké budoucnosti stát. I když mnozí proroci měli tento dar, nebyli to nějací futurologové. Jejich hlavní charakteristikou je, že je povolal Bůh a měli s ním bezprostřední zkušenost. Vyjevovali lidu Pánovo smýšlení – byli jeho ústy. Často připomínali minulé Boží dobrodiní, mluvili o přítomných nepořádcích a upozorňovali na tresty, které přijdou, pokud si lid nedá říct. Dříve jako by ze široka předpovídali budoucnost, ohlašovali z ní v konkrétních historických situacích tajemnými obrazy pouze útržky.

Náročný úkol proroka mimořádně přispíval k jejich charakterové čistotě, nevyhnutelné podmínce věrnosti Pánovým slovům. Přijali poslání, které daleko přesahovalo jejich lidské možnosti. Milovali lid, který je však pro jejich věrnost Bohu a pravdě nejednou nenáviděl. Často to byli citliví, vroucní muži, kteří se stali mučedníky zvěstovaného slova. Nejen znepokojovali veřejné mínění, ale se skálopevnou nadějí slibovali Boží slitování a s ním spojené lepší časy, pokud se lid odvrátí od konání zla. Byli jedinečnými těšiteli, kteří svým porozuměním a blízkostí pomáhali lidu snášet očištné zkoušky a vytrvat ve víře. Některé výroky těchto mimořádně vzácných postav patří k nejhezčejším pasážím Bible.

Ačkoli předpovídání budoucích událostí bylo cílené na nejbližší historické období, v mnoha případech měla jejich slova i smysl mesiášských proroctví,

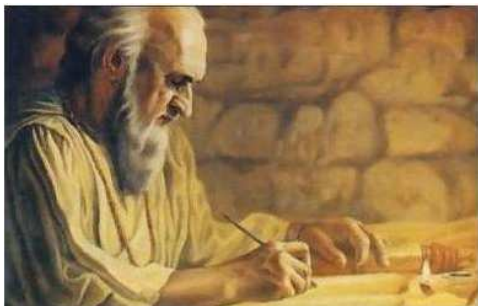
kteřá se uskutečnila v Ježíši Kristu. Tento skrytý význam jejich předpovědí se odkrýval postupně, plně až v Novém zákoně.

Prorok nad proroky

Nový zákon přináší plnost Božího zjevení v největším prorokovi, ba mnohem víc než prorokovi – v Ježíši Kristu. V něm se naplnila proroctví Starého zákona – on je definitivním smyslem všech proroctví. Sám Ježíš učil své učedníky odhalovat dávné předpovědi o sobě. Pokud i předpověděl některé budoucí události, tak proto, aby těmito znameními posílil víru svých učedníků. Ním se doba, která potřebovala proročké předpovědi, končí. Pokud byli proroci Starého zákona Božími ústy, tak Ježíš je Božím Slovem. On nejenže mluvil o tom, jak smýšlí Bůh, ale svým životem ztělesnil Boží smýšlení, cítění i jednání. Jeho nejvyšší proročský úřad se projevuje v tom, že prostřednictvím života a učení nám předává plnost světla a zkušenosti s Bohem. V Ježíši jsme doslova zaplavení bohatstvím zjevení o Bohu. Už nebude prvořadé mluvit o jeho nauce, ale konat ji, „dělat mu učedníky“ (srov. Mt 28,19). Tak se v Novém zákoně proroky nazývají učedníci obdařeni zvláštním darem Ducha – charismatem, například darem sloužit, darem učit, povzbuzovat, rozlišovat, uzdravovat atd.

Prorok dnes

Dar proroctví, který mělo ve Starém zákoně jen několik lidí, je ve společenství Církve rozšířen na všechny věřící. Křtem jsme si oblékli nejen největšího Proroka, ale i Kněze a Pastýře – Krista – a zároveň svlékli zistného starého člověka, soustředěného na své zájmy. Křesťan – jako novozákonní prorok – už není jen Božími ústy.

Teorii o Bohu, o věčných pravdách má dnes prostřednictvím internetu na svém stole kdokoliv. Může si poslechnout i nejlepší kazatele světa. Proročský křesťan je svědek, který nezpřítomňuje jen nauku, ale celou

Ježíšovu osobu: jeho smýšlení, cítění a jednání. Ve svém každodenním životě ztělesňuje Ježíšův aktivní soucit, dobrotu, milosrdenství. I když mu nikdo netleská ani se o něm nepíše v novinách.

Ve Starém zákoně byl přísný zákaz kontaktu s okultními silami, prostřednictvím kterých bylo možné se dozvědět o budoucnosti.

Dnes, když nám Ježíš zjevil, že máme dobrotivého Otce, který se o nás stará, už předpovědi nepotřebujeme. Křesťan nemusí sledovat novodobé Nostradamy či Sibily, kteří – vzhledem k zákonům pravděpodobnosti – ve svých předpovědích čas od času trefí i do černého. Nepotřebuje poslouchat ani ustrašence, kteří očekávají Boží trest za hříchy lidstva. Vždyť copak nestačí, když hříchem trestáme sami sebe?

Svatý Pavel vidí roli novozákonních proroků v jiném světle: „Ten však, kdo má prorocký dar, mluví k lidem pro jejich duchovní užitek, napomenutí i povzbuzení. Kdo ve vytržení mluví jazyky, mluví k svému užtku, ale kdo mluví prorocky, mluví k užtku Církve.“ (1 Kor 14,3-4).

Možná se dnes praví proroci odlišují od falešných tím, že i uprostřed soužení s nadějí očekávají definitivně naplnění mesiášských dob: plnost pokoje „nového nebe a nové země“ (srov. Zj 21,1). A to nejen v kosmickém rozměru, ale i v mikrokosmu srdce každého z nás. V něm se dějí nejdůležitější rozhodnutí směrem k obrácení, k lásce. Senzaci budící předpovědi pouze odpoutávají od malého, v Božích očích však velkého dobra: od odpovědnosti, kterou můžeme dnes s láskou na sebe vzít.

Církev proroků

Už starozákonní prorok Joel vyslovil předpověď, kterou citoval i sv. Petr:

„A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat.“ (Sk 2,17-18; srov. Joel 3,1-2). Jako ti, co jsou Kristovi v jím naplněném čase, jsme všichni povoláni prorokovat budováním Církve.

„A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat.“ (Sk 2,17-18; srov. Joel 3,1-2). Jako ti, co jsou Kristovi v jím naplněném čase, jsme všichni povoláni prorokovat budováním Církve.

Kdo jsou dnešní proroci? Papež a světci, stateční otcové a mámy, Církev, kterou Kristus zanechal jako trvalého „proroka“ a „znamení“ pro celý svět. Podle

sv. Pavla, pokud budeme všichni prorokovat, když přijde mezi nás nevěřící, vyzná: „Opravdu je Bůh mezi vámi!“ (srov. 1 Kor 14,24-25).

Žijeme v době svatých papežů – jaká to úleva! Jen ať se nám nestane, že náboj Ducha, kterým nás dennodenně častují, zůstane při levném potlesku či oslavě. Mohl by to být prázdný alibismus. Raději pozorně hledejme, jak by jejich prorocká jiskra roznítla naše nitro, aby Církev byla pro dnešní společnost celá prorocká – od hlavy až po paty.

(podle KN)

Islám

Uctíváme s muslimy téhož Boha?

Ve velké mezináboženské kampani v Americe někteří vedoucí činitelé prohlašují, že všichni uctíváme téhož Boha. Křesťané mohou být oklamáni, ale

muslimové nejsou. Nevěří, že obě cesty vedou k témuž Bohu. Je důležité znát význam dvou arabských slov, která jsou v koránu často užívána. První je *kafara*, což je sloveso, které je kořenem slova *kofar* (tj. bezvěrci nebo ti, „kteří nevěří v islám“); ačkoli arabský text užívá slovo *káfir* a překladatel ho uvádí jako

„nevěřící“. To je zavádějící překlad. Překladatel nechce, aby lidé na Západě chápali, že korán je označuje za bezvěrce prostě proto, že nejsou muslimové.

Druhé slovo, *mušriken*, znamená člověka, který neuctívá Alláha nebo člověka, který uctívá více než jednoho boha. Tento výraz zahrnuje křesťany a pohany. Korán je napsán v arabštině. Anglický překlad pro lidi na Západě byl zmírněn tím, že mnoho myšlenek koránu bylo změněno, aby vyhovovaly západní mentalitě. Korán tato zmíněná slova užívá k charakteristice křesťanů i nekřesťanů, všech kromě muslimů.

Islám učí následující:

1 „Náboženstvím jediným u Boha jest věru islám“ (súra 3,19).

2 Bezvěrci a lidé, kteří odmítají víru, jsou ti, kdo neposlouchají Boha (Alláha) a jeho posla Mohameda. „Rci: Poslouchejte Boha a posla Jeho (Mohameda)! Jestliže se obrátíte zády... Bůh věru nemá rád nevěřící (*kofar* ty, kteří odmítají víru)“ (súra 3.32), což znamená křesťany, kteří neposlouchají Alláha a jeho posla Mohameda.

3 Věřící (pouze ti, kteří jsou muslimové, protože jediným náboženstvím před Bohem je islám, jak je konstatováno v bodě 1) se nemohou přátelit nebo přijímat pomoc od nevěřících (křesťané a židé). „Nechť si věřící neberou nevěřící (*kofar*) za přátele místo věřících! Kdo tak učiní, nedostane se mu od Boha ničeho.“ (súra 3,28). Jiné překlady prohlašují, že nevěřící (ne-muslimové) nenáleží Bohu.

4 Alláh nařídil Mohamedovi a jeho následovníkům bojovat proti (*kofar*) nevěřícím v islám. „Bojujte proti těm (*kofar*), kdož nevěří v Boha... a neuctívají náboženství pravdy (islám), z těch, kterým se dostalo Písma (křesťané a židé).“ (súra 9,29).

5 Nemuslimové jsou nečistí. Nesmějí se přiblížit k Mekce a Posvátné mešitě: „Vy, kteří věříte! Modloslužebníci (*mušriken*, nemuslimové) jsou věru nečistota! Nechť se tudíž nepřibližují k Posvátné mešitě.“ (súra 9,28). Dnes nemůže žádný křesťan Mekku navštívit. Saudská Arábie kolem ní pro křesťany vybudovala dálniční obchvat. Usáma bin Ládín zahájil svoji válku proti Americe, protože nevěřící (křesťané) přišli do Saudské Arábie a tak poskvrnili svatou zemi proroka Mohameda.

6 Korán prohlašuje velmi jasně, že „*kofar*“ jsou ti, kdo říkají, že Ježíš Kristus je Syn Boží, a ti, kteří věří v Nejsvětější Trojici. V súře 5,72 čteme: „A věru jsou nevěřící ti (*kafara*), kdož říkají: ‚Mesiáš, syn Mariin, je Bůh‘. Kdo bude přidružovat k Bohu, tomu Bůh zakáže vstup do ráje a bude mu příbytkem oheň pekelný; a nespravedliví nebudou mít pomocníky.“

7 V súře 5,73 také čteme: „A jsou věru nevěřící ti (*kafara*), kdož prohlašují: ‚Bůh je třetí z trojice – azatím není božstva kromě Boha jediného.“

A nepřestanou-li s tím, co říkají, věru se dotkne těch, kdož z nich jsou nevěřící (*kofar*), trest bolestný!“

Korán vidí křesťany jako lidi, kteří nevěří a kteří uctívají více než jednoho boha (*kafara* a *mušriken*), i když se v ostatních súrách Mohamed snaží říkat hezké věci o křesťanech, aby je přivábil na svou stranu tím, že je nazývá „lid Písma“. Dokonce jim řekl: „Náš Bůh a váš Bůh jedno jsou“ (súra 29,46).

Když nebyl Mohamed schopen vymyslet vlastní náboženství, zavrhl lidi Písma. Když přesídlil z Mekky do Medíny, jeho postoj se změnil. Tento naprostý rozpor ukazuje kontrast typu Dr. Jekyll a pan Hyde v těchto dvou částech koránu.

Mohamed a jeho následovníci zvolili za cíl křesťany jako nevěřící. Proto Mohamed v súře 8,39 žádá své následovníky, aby na křesťany útočili a zabíjeli je, kdekoli je naleznou.

Nakonec se Mohamed sám zúčastnil více než dvaceti nájezdů k zabíjení nemuslimů, když islám dobyl mečem a fyzickým zotročením nemuslimů severní Afriku a velkou část Evropy.

Text Koránu je citován z českého vydání z roku 1991, které vyšlo v nakladatelství Odeon v překladu Ivana Hrbka.

(podle Mezinárodní report)

Kěž nás vede Boží moudrost

Každá smrt blízkého člověka hluboce zasáhne do života jeho příbuzných. Zvláště smrt malého nevinného dítěte. V Církvi platí jasná pravidla ohledně pohřbívání zemřelých.

Vážená redakce,

známá si po smrti svého malého dítěte ponechala urnu s popelem u sebe doma. Jak jí mám vysvětlit, že je vhodné dítě řádně pohřbít? Jak se na to dívá Církev?

Milada

Milá Milado,

Pouto, které vzniklo mezi dítětem a jeho matkou, je často silné a bolest alespoň zpočátku příliš velká. Mámy, ale i otcové mohou cítit prázdnotu, zklamání, smutek, křivdu. Smrt malého dítěte může vyvolat často pochybnosti i o naší víře. O dobrotě a laskavosti našeho nebeského Otce. Stává se, že emoce, které v nás pracují v takové náročné a bolestné události, na jistý čas silně ovlivní naše rozhodování. V kontaktu s takovými lidmi třeba být zvlášť citlivý, trpělivý a velmi milosrdný. Těžko říct, jak bychom se chovali, kdyby se něco podobného stalo i nám. Základní postoj vůči takovým rodičům je velká citlivost, respekt a chápající srdce. Pokud truchlící vnímají chápající srdce z naší strany, snad snadněji mohou přijmout i pohled Církve na pohřbení dítěte.

Co se týče učení Církve v této otázce instrukce *Piam et constantem* říká, aby se "věrně zachovával zvyk pohřbívat mrtvá těla věřících", přičemž dodává, že kremace "neprotiřečí křesťanskému náboženství", za podmínky, že není projevem úmyslu zpochybnit víru ve vzkříšení těla. V nové instrukci Kongregace pro nauku víry *Ad resurgendum cum Christo* z roku 2016 Církve neúnavně doporučuje, aby byla těla zemřelých pohřbena na hřbitově nebo na jiném posvátném místě, a podává ohledně kremace i některé detailnější informace: "Uchovávaní popela na posvátném místě může přispět ke zmenšení rizika, že se zesnulí vytráčí z modliteb a vzpomínek svých příbuzných a křesťanského společenství. Brání to také zapomínání a nedostatku úcty – což se může stát zejména tehdy, když první generace pomine, ale i nepřístupným praktikám či pověřivostí. A tak z uvedených důvodů se nedovoluje uchovávat popel v domácnosti. Pouze v případě vážných a výjimečných okolností, které závisí na kulturních podmínkách místního charakteru, může ordinář se souhlasem biskupské konference udělit výjimku uchovávat popel v domácnosti. Popel se však nesmí rozdělit mezi různé členy rodiny a musí být vždy zajištěna náležitá úcta a přiměřené podmínky uchovávání."

Dokument dále upřesňuje, že ve snaze vyhnout se jakémukoliv dvojznačnému panteismu, naturalismu nebo nihilismu se nedovoluje rozsypat popel do vzduchu, země nebo vody, či jiným způsobem, ani přeměnit popel na upomínkové předměty, kusy bižuterie nebo jiné předměty. V případě, že bylo všeobecně známo přání zesnulého dát se zpopelnit a popel rozptýlit v přírodě z důvodů odporující křesťanské víře, musí mu být podle normy práva odmítnut pohřeb. V otázce není blíže uveden důvod, proč si máma chce ponechat urnu doma, a proto cest zdůvodnění může být několik. Ať vás tedy Boží moudrost vede ve skloubení chápajícího srdce a pravd víry.

(podle KN)

Období smutku – jak ho lépe zvládnout

Pozemský život je přípravou na věčnost, kterou nám Bůh připravil díky svému Synu Ježíši Kristu. Vyrovnat se s prázdnotou po zesnulém příbuzném vyžaduje přijmout novou skutečnost ve víře, že trápení má smysl v Kristově kříži a jeho zmrtvýchvstání.

Vážená redakce,

letos mi zemřel můj milovaný otec. Těžko jsem prožívala tuto ztrátu a dosud mám problém vyrovnat se s jeho prázdňným místem v rodině. Moje známá je na tom ještě hůře, neboť ztratila syna, po kterém zůstaly dvě malé děti a ubolená manželka. Mohli byste napsat o tom, jak snadněji překonat tuto bolestivou skutečnost ze ztráty svých nejbližších a zmobilizovat síly pro cestu vpřed? Děkuji.

Radka

Milá Radko,

ve spisech sv. Terezie z Avily lze objevit její obrovskou touhu po vidění Boha. Své uvažování podpírá slovy: "Aby ho mohl člověk vidět, musí zemřít." Připomíná nám skutečnost, že tento život je pouze přípravou na hluboké štěstí,

kteře nám Bůh připravil díky Kristovi. Sv. Terezie z Lisieux to vyjádřila ještě přesněji: "nepřijde si mě vzít smrt, ale Bůh." Navzdory těmto pravdám je ztráta milovaného člověka bolestnou zkušeností. Vždyť i Ježíš zaplakal u Lazara hrobu. Jak se s tím vyrovnat? Jak říct Bohu své ano na smrt blízkého člověka? Takový postoj vyžaduje opravdovou duchovní obět', k níž lze dospět pouze postupně, pokud přijmeme Krista jako náš pokoj. Důležité je také učit se překonávat pocit prázdneho místa po milujícím otci, dítěti či milovaném manželovi nebo manželce. Vyžaduje to odhodlání přijmout svůj osobní životní úděl a skutečnost, že všechna trápení mají smysl pouze v Kristově kříži. Jiná cesta není. Odpověď hledejme v evangeliích, kde se Ježíš setkal se smrtí lidí, například: vzkříšení Jairovy dcery (srov. Mt 9,18-26), vzkříšení Naimského mládence (Lk 7,11-17) a vzkříšení Lazara (Jan 11, 1-44). V každém z nich je ukrytý lék na překonání této bolestné skutečnosti. Jairus, otec mrtvé dcery, nás učí, že v takové chvíli třeba padnout Ježíšovi k nohám, prosit ho o milost vyrovnat se se ztrátou blízkého člověka a dovolit Bohu, aby vyplnil prázdnotu po odchodu milované osoby.

Dalším povzbuzením od naimské vdovy na tuto bolest je Ježíšovo slovo a gesto na pohřbu jejího jediného syna: "Neplač. Potom přistoupil a dotkl se már" (srov. Lk 7,13-14). Ježíšův postoj je stejný k všem truchlícím: mluví s nimi a je nablízku. Ze strany truchlících je však třeba vidět ty, kteří zde zůstali, vytvářejí s nimi společenství víry a jsou jim oporou. Konečně důležitým lékem, který nám v smutku Ježíš nabízí, jsou jeho slova: "Odvalte kámen!" (srov. Jn 11,39). U každého z nás může být tímto kamenem cokoli, co nám zabraňuje dívat se s nadějí do dalších dní. Mohou to být sebeobviňující výčitky z nevyřčených slov či nepřítomnosti v poslední chvíli života a podobně. Co s tím? Zde musí nastoupit víra v Boží milosrdenství, jak o tom píše i apoštol Pavel v listu Římanům, že Bůh "sám je spravedlivý a že ospravedlňuje toho, kdo věří v Ježíše" (3,26). Také nemalým kamenem je až úzkostlivě udržovat vše v původním stavu po zesnulém, což často pouze prodlužuje bolest v srdci

člověka. Nejde tu o násilné zapominání, ale o víru, že každý pozemský stánek je pouze dočasným příbytkem a že Bůh nám připravil věčný příbytek v nebi.

Panna Maria měla osobní zkušenost se ztrátou milovaného Syna. Co dělala po zmrtvýchvstání? Setrvala s apoštoly na modlitbách ve večeřadle. A tady je zdroj největší posily – Eucharistie, ze které můžeme čerpat potřebné milosti pro naše milované zemřelé, ale zároveň je i pro nás novou silou, abychom zahrnuli smutek.

Přeji vám, milá Radko, abyste smutek za milovaným otcem překonala v úzkém spojení s Ježíšem, Marií i Církví. Ať Ježíšova slova o jeho Otci, který není Bohem mrtvých, ale živých, naplní i vaše srdce pokojem a nadějí na setkání v nebeském domově před tváří Nejvyššího.

(podle KN)

Řeč těla

Prohlížel jsem si knihy v antikvariátu, když jsem narazil na starý nedělní misál. Z věnování napsaného úhledným písmem jsem poznal, že to byl dar pro manžela od jeho ženy u příležitosti toho, že se stal katolíkem.

Když jsem listoval stránkami knihy, nemohl jsem si nevšimnout, že tam bylo napsáno ještě něco jiného – tučným, těžkým písmem. Předpokládal jsem, že to připsal onen dávný konvertita. Po stranách v části, kde byl vytištěn mešní řád, se opakovala slova KLEČET, POKLEKNOUT, VSTÁT a SEDNOUT.

Ať již jsme katolíky od narození, nebo právě katechumeny, pomůže nám, jestliže lépe pochopíme, proč tyto věci děláme.

Nemělo by nás překvapovat, že se při modlitbě nespolehneme pouze na slova nebo myšlenky. Když hovoříme s Bohem, naše tělo nám pomáhá vyjádřit to, co chceme říci – právě tak, jako když chceme něco sdělit druhému. „Řečí těla“ bez problémů nonverbálně sdělujeme hněv, zájem, nezúčastněnost, únavu, strach, pobavení, nudu, lásku atd.

Vezměme si například klečení. To není vynález Církve. Klečení při modlitbě můžeme vysledovat k židovským kořenům víry. První kniha královská uvádí: „Když Šalomoun dokončil svou modlitbu k Hospodinu, celou tuto modlitbu

a prosbu o smilování, vstal od Hospodinova oltáře, kde klečel na kolenu s dlaněmi rozprostřenými k nebesům“ (8, 54).

Vidíme, že dokonce i král – před nímž často klečeli druzí lidé – padá na kolena, když obětuje modlitbu Hospodinu. Klečení – tehdy i teď – je znamením úcty a podřízenosti. Je to rovněž znamení kajícího.

Lukáš nám vypráví, jak Ježíš klečel při modlitbě v Getsemanech (22,41). Matouš a Marek říkají, že padl tváří na zem – což se dosud užívá při některých liturgických obřadech, včetně kněžského svěcení. Ve Skutcích apoštolů jsou četné zmínky o klečení při modlitbě (7,60; 9,40; 20,36; 21,15).

Stejně tak „sklonění kolen“ - pokleknutí – jde až do dob před Kristem. „Já jsem Bůh – přede mnou každý klesne na kolena“ (Iz 45,22-23). Dnes poklekáme, abychom projevili úctu Kristu v Nejsvětější svátosti, přebývajícimu ve svatostánku. Naše činy odrážejí naši víru v Boží přítomnost.

Do doby asi před třemi stoletími byla obvyklejší hluboká úklona než pokleknutí. A bylo i období, kdy pro mladé dívky bylo považováno za plně přijatelné před Nejsvětější svátostí udělat pokrle.

Důkazy o poklekání jako o součásti modlitby jdou zpět až Janu Kasiánovi (360-435). Východní církve ho považuje za svatého. Egypťští mniši v přibližně jeho době zahrnovali pokleknutí do modlitby mnoha žalmů.

Když se ve 13. století stalo součástí římské liturgie pozdvihování posvěceného chleba a vína, věřící měli pokleknout před pozdvihováním a po něm. Později se tato gesta prodloužila od klečení od Sanctus do velkého Amen.

Dnes se tento zvyk liší stát od státu. Misál říká, že by věřící při eucharistické modlitbě měli stát, a klečat pouze během proměňování.

Dodává však, že biskupové v každé zemi mohou pravidla o postojích upravit podle místních zvyklostí.

Třetí postoj modlitby, stání, byl obvyklý v biblických dobách a zůstal jím dodnes. To má svůj smysl. Dokonce i v sekulárním světě se to považuje za

způsob vyjádření úcty. Dobré způsoby nám říkají, že se máme postavit, když do místnosti vstoupí starší člověk. Žádá se od nás, abychom stáli, když se hraje státní hymna. Stojíme, když do soudní síně vstoupí soudce. Stání může vyjadřovat také naše ocenění. Když nestačí potlesk a volání, vzdáváme vystupujícím ovace vestoje.

I sezení v průběhu mše se vyvinulo během doby. Ve velkých katedrálách Evropy nevidíme žádné lavice ani klekátka. Během proměňování se prostě klečí na podlaze, či stojí.

V prvotní církvi byly lavice nebo židle pro starší a invalidní lidi, pro biskupy a další duchovní. Většina lidí stála. Později byly přidány lavice pro mnichy nebo kleriky v chóru před oltářem.

Dalším krokem bylo pořízení stolic nebo lavic pro laiky z vyšších vrstev. Koncem středověku (14. a 15. století) se zavedlo obecně používání pevných sedadel. Po reformaci měly kostelní lavice a klekátka spíše protestantské kostely.

Klečení, pokleknutí, stání a sezení jsou účinné prostředky, které nám pomáhají dostat se tam, kam chceme jít: k Otci, Synu a Duchu Svatému.

(podle Mezinárodní report)

21 životních lekcí, které se od Ježíše mohou naučit opravdu všichni

Kromě toho, že pro křesťany je Zachránce a pro muslimy dokonce prorokem, Ježíš byl i revolucionářem. Revolucionářem, který zpochybil tehdejší tradice, náboženství i víru. Byl prvním z myšlenkových lídrů, kteří inspirovali svět. Ať už jste křesťan, nebo ne, tady je 21 životních lekcí, které se od něj můžete naučit.

1. Mějte jasno v tom, co chcete. *Proste, a bude vám dáno, hledejte, a naleznete; thučte, a bude vám otevřeno. Protože každý, kdo prosí, dostane, a kdo hledá, nalezne, a kdo thuče, tomu se otevře.* (Mt 7,7-8) Ježíš věděl, že mít jasno

je jedním z tajemství úspěchu. Dobře zvažte, jaký život budete žít. Mějte jasno v tom, co chcete dosáhnout. Je třeba vědět, o co chceme žádat a jak o to žádat.

2. Když „to“ najdete, odhodlejte se ke skoku. *S nebeským královstvím je to jako s pokladem, který leží ukryt v poli. Člověk, který ho najde, zakryje ho a pln radosti jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole. Dále je to s nebeským královstvím jako s kupcem, který hledá vzácné perly. A když konečně najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji.* (Mt 13,44-46) Jestliže nakonec najdete smysl svého života, své poslání či svůj vlastní sen, chopte se šance a skočte do ní oběma nohama, a hlavně s vírou. Možná neuspějete okamžitě, ale jednou ano. Právě cesta je skutečná radost a naplnění. Vše ostatní už bude třešničkou na dortu. Tak směle skočte za svým snem!

3. Buďte shovívaví a milujte ty, kteří vás kritizují. *Slyšeli jste, že bylo řečeno: Oko za oko a zub za zub. Já, však vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří po pravé tváři, nastav mu i druhou.* (Mt 5, 38-39) *Já však vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete děti svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Vždyť milujete-li ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A pozdravujete-li jenom své bratry, co tím konáte zvláštního? Copak to nedělají i pohaní?* (Mt 5,44-47) Pokud nás někdo vytlačuje na vedlejší kolej, přirozeně odporujeme. Je těžké nevzdorovat. Ale pokuste se raději ty, kteří vás utiskují, dostat blíž k sobě - a jejich změna vás překvapí. Budete mít i méně konfliktů. Mimochodem, více se cení to, když milujeme ty, kteří nás nemilují. Vždy reagujeme s láskou.

4. Dělejte víc než jen to, co je požadováno. *Kdo se chce s tebou soudit a vzít ti oblek, tomu nech i plášť, a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej.* (Mt 5,40-42) Stále jděte o hodný krok dále – v kariéře, v byznysu, ve vztazích, ve službě druhým, v milování druhých... Snažte se o dokonalost ve všem, co děláte.

5. Dodržujte své sliby a dávejte si pozor na to, co říkáte. *Ale vaše slovo ať je, ano, ano – ne, ne'. Co je nad to, pochází od zloducha. (Mt 5,37) Na základě svých slov budeš prohlášen za spravedlivého, a na základě svých slov budeš odsouzen. (Mt 12,37)* Existuje staré rčení: „Dvakrát měř a jednou řež.“ A proto dříve, než něco řeknete, promyslete si to. Vaše slova mají sílu nejen nad vaším životem, ale i nad životem ostatních. Buďte stále pravdomluvní a dodržujte své sliby. Pokud pochybujete o tom, co říct, řekněte něco laskavého.

6. To, jak vidíte druhé, je odrazem toho, jak vnímáte sami sebe. *Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť podle toho, jak soudíte, budete sami souzeni, a mírou, kterou měříte, bude naměřeno i vám. (Mt 7,1-2)* Pokud měříte úspěch druhých výškou jejich majetku, je velmi pravděpodobné, že svůj měříte stejně. Pokud jejich úspěch měříte počtem titulů, pravděpodobně i ten svůj. Neměli byste své měřítko změnit?

7. Říďte se zlatým pravidlem. *Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno dělejte vy jim... (Mt 7,12)* V zlatém pravidle je shrnuto vše, co nás Ježíš naučil. Vlastně, je to pravděpodobně ta nejpopulárnější lekce pro věřící i nevěřící. Jak chcete, aby se k vám lidé chovali? Co chcete, aby pro vás udělali? Chovejte se k nim stejně a dělejte pro ně totéž. Nezáleží na tom, v co věříte, pokud se budete řídit zlatým pravidlem, neprohloupíte.

8. Odpouštějte druhým ... pokud třeba, tak i nepočítaně. *Když odpustíte lidem jejich poklesky, také váš nebeský Otec vám odpustí, ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky. (Mt 6,14-15)* *Tu přistoupil Petr a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Až sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Říkám ti: Ne až sedmkrát, ale až sedmasedmdesátkrát.“ (Mt 18,21-22)* Jestliže někomu nechceme odpustit, netíží to jen „provinilce“, ale i nás. Odpusťte a zbavíte tíhy nejen jeho, ale i sebe. A nezapomeňte, že všichni děláme tytéž chyby. Dokola. Dovolte to i ostatním. Vždyť nikdo přece není dokonalý, nemyslíte?

9. Nemůžete vyhovět každému. Pohněte se z místa. *A když vás někdo nepřijme a nebude dbát na vaše slova, vytřeste si prach od chůze, až z toho domu nebo města budete odcházet. (Mt 10,14) A přišel do svého domova a učil v tamější synagóze tak, že lidé byli celí užaslí a ptali se: „Kde se u něho vzala taková moudrost a ty zázraky? Copak to není tesařův syn? Což se nejmenuje jeho matka Maria a jeho příbuzní Jakub, Josef, Šimon a Juda? A nežijí mezi námi všechny jeho příbuzné? Kde se tedy to všechno u něho vzalo?“ A bylo jim to kamenem úrazu. Ale Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamená tak málo jako ve svém domově a u svých příbuzných.“ A pro jejich nevěru tam neudělal mnoho zázraků. (Mt 13,54-58) Nezáleží na tom, co děláte nebo jak moc se snažíte – nevyhovíte všem. Ne každý ve vás bude věřit. Vlastně, často se stává, že ti nejbližší v nás věří nejméně. Pohněte se tedy z místa a vložte všechnu svou energii a úsilí do těch, kteří ve vás věří. Zpočátku to možná bude bolet, ale je to lepší než nechat sebe a své sny pomalu zapadnout prachem.*

10. To, že za něco stojíte, dokazujte prací, ne slovy. *Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale špatný strom nese špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce, ani špatný strom nést dobré ovoce. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a spálen. Poznáte je tedy po jejich ovoci. (Mt 7,17-20) Často říkáme, že jsme více, než si druzí myslí. Ale žijeme ve světě, který si zakládá na výsledcích. Nezůstávejte tedy jen u slov „jsem víc“. Dovolte, aby se stala pravdou. Dovolte si být více. Snažte se, přinášejte výsledky. To je ten nejlepší důkaz. Nezůstávejte jen při vyprávění o dobrých věcech. Dělejte dobré věci. Nemluvte více o svých velkých snech, ale udělejte něco pro to, aby se staly realitou.*

*Dokončení příště
(podle Slovo+)*

Příprava na Velikonoce

Popeleční středou začíná postní doba. V ní máme pamatovat na trpícího Spasitele. Trpěl pro nás mnoho bolestí. Na duši i na těle.

Postní dobou se připravujeme na velikonoční svátky. V kostelích se konají pobožnosti křížové cesty, doma se dobří křesťané modlí bolestný růženec a čtou si z Písma o utrpení Páně. Nejlépe se na Velikonoce připravíme dobrou svatou zpovědí a tím, že své srdce ozdobíme dobrými skutky.

Nabízíme vám malou pomůcku pro letošní postní dobu. Můžeš na obrázku vloženém do Zpravodaje vymalovat:

- křížek za vykonanou křížovou cestu,
- za účast na nedělní mši sv. růžičku,
- za sv. přijímání v neděli plamínek na srdci,
- za bolestný růženec jeden díl trnové koruny,
- za půst v pátek jeden nástroj umučení,
- květ „zvonek“ za mši sv. ve všední den,
- květinu za dobrý skutek,
- lístek za modlitbu,
- srdce za velikonoční svatou zpověď.

Vymalovanou kartičku pak můžeš položit do „Božího hrobu“ na Hod Boží Velikonoční. A nemusí to být jen děti, kdo se bude podílet na této postní aktivitě ☺.

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala
do našeho jazyka

Pýcha předchází pád

Toto rčení je obecně často citováno. V Písmu svatém se nachází ve více podobách. Například:

"Pýchu následuje ostuda, moudrost je tam, kde pokora." (Přís 11,2). Nebo: "Pýcha předchází pád, domýšlivost klopýtnutí." (Přís 16,18). Nebo: "Pýcha předchází pád, slávu předchází pokora." (Přís 18,12).

Pýcha vyjadřuje lidskou nadutost, domýšlivost a nepřiměřené zvyšování důležitosti člověka. Takový stav nevede člověka k adekvátnímu cíli a dříve nebo později neskončí pro daného člověka příliš dobře.

Bůh prostřednictvím jiných lidí, situací a událostí odhaluje i před jinými lidmi skutečný stav takového člověka.

Písmo to vyjadřuje takto: "Hospodin strhne dům pyšných, kdežto mezníky vdovy vytyčuje." (Přís 15,25). Nebo v Novém zákoně: "Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost." (Jk 4,6), a také (1 Petr 5,5).

Pýcha komplikuje život v rodině, ve vztazích, v práci, ve společnosti a jinde. Pyšní lidé se nedokážou duchovně ani lidsky posouvat k lepšímu nastavení, protože jsou o sobě přesvědčeni, že to, co mohli a udělali, uchopili nejlépe jako věděli. V nejrozličnějších mezilidských vztazích přináší spoustu napětí, nepochopení a vnitřní bolesti.

(podle Růženec)

Zadáno pro ženy

Když máš pokušení pomlouvat...

Svatá Marie Magdaléna

Svatá Marie Magdaléna má v evangeliích výjimečné postavení. Byla sestrou Marty a Lazara a Ježíšovou blízkou přítelkyní i následovnicí. Ježíš z ní vyhnal sedm démonů a ona ho před Poslední večeří pomazala olejem. Věrně stála pod křížem a podle evangelií byla prvním svědkem zmrtnýchvstání.

Nedávno jsem se dozvěděla pobuřující informace o jisté známé. Šlo o šokující záležitost a já se nemohla dočkat, kdy ji budu moci posunout dál. Byla prostě příliš zajímavá na to, abych si ji nechala jen pro sebe. Když jsem se později uklidnila, položila jsem si v duchu otázku, zda bych se stejným nadšením rozšiřovala o dané známé pozitivní informaci. Co kdybych se dozvěděla, že právě završila misionářskou práci na Haiti? Také by mě tak svědil jazyk a musela bych bojovat s touhou někomu to říct? Asi ne.

Když se Marie Magdaléna setkala u hrobu se zmrtnýchvstalým Ježíšem, řekl jí: "Jdi k mým bratrům a řekni jim: Vystupuji k mému Otci a vašemu Otci, k mému Bohu a vašemu Bohu." Jan nám říká, že "Marie Magdaléna šla a zvěstovala učedníkům: Viděla jsem Pána a že jí toto řekl." Jeho věrná následovnice rychle a s radostí šířila dobrou zprávu o Ježíšově zmrtnýchvstání.

O jakou dobrou zprávu se dnes můžeme podělit? A jaké pochybné informace si raději můžeme nechat pro sebe?

A řekl jim: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření.

Mk 16,15

Drahá Marie Magdaléno,
prosím tě, pros za mne,
abych soustředila svou energii na šíření
dobré zvěsti o Ježiši a pozitivních zpráv
o mých bližních.

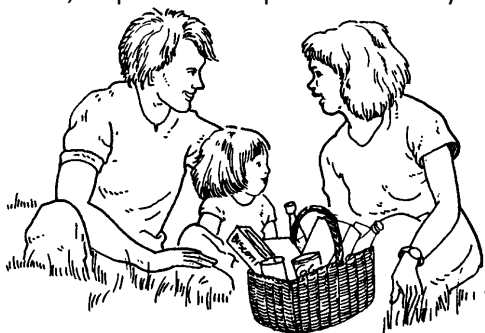
Dar lásky pro rodiče

15. kapitola *Láska je z Boha*

... milujme se navzájem, neboť láska je z Boha... (1 Jan 4,7)

Láska rodičů k dětem je jednou z nejsilnějších lidských emocí. Od chvíle, kdy jste malého človíčka poprvé drželi v náručí, až po nadšené povzbuzování syna na fotbalovém zápase či doprovod dcery k oltáři, jednoduše v každém období života je rodičovská láska nádherná a silná.

Řecké slovo *storge* popisuje lásku v rodině a přirozenou náklonnost, kterou prožíváme vůči pokrevním příbuzným, především však vůči dětem. Známý *eros* označuje romantickou a tělesnou lásku mezi zamilovanými, *Philia* je bratrskou láskou,

citem, který chováme k blízkým přátelům. Všechny tři zmíněné druhy lásky, *storge*, *eros* i *philia*, mají v sobě určitá omezení: limitují je lidské schopnosti, do značné míry je ovlivňují pocity a většinou se v závislosti na okolnostech mění. Mohou jimi vzplanout i sobečtí, zlí lidé a jistý čas prožívat zmíněné druhy lásky vůči svému manželovi, dětem či přátelům.

Existuje však i silnější láska než tyto tři – nejautentičtější, nejčistší a největší láska ze všech. Není sobecká, naopak hledá v první řadě dobro milované osoby. Neklade podmínky a umí se obětovat. Nikdo ji nemůže zastavit, protože "láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá" (1 Kor 13,7).

Řecké slovo *agapé* vyjadřuje lásku, kterou nám Bůh káže projevovat po celý život nejvíce. *Agapé* je výjimečná, protože nestojí na pocitech, okolnostech ani chování milovaného člověka. Je to úžasná láska, kterou Bůh miluje nás, své děti, a zároveň je to láska, kterou i my můžeme milovat své děti. Je to láska, o které mluvíme v každé kapitole.

Rodičovskou lásku omezují osobní vlastnosti i schopnosti rodičů a lidská náklonnost k špatnému. Tajemství bezvýhradné lásky *agapé* k dětem nespočívá v tom, že se musíme více snažit, ale v tom, že budeme čerpat z jejího čistého a dokonalého zdroje: "Milování, milujme (*agapé*) se navzájem, neboť láska (*agapé*) je z Boha" (1 Jan 4,7).

Ve srovnání s mohutnou řekou bezpodmínečné lásky Boha k člověku je naše rodičovská láska jen nepatrnou loužičkou. Ale když se s ním a s jeho nekonečným pramenem spojíme, můžeme dávat svým dětem lásku, jakou je miluje Bůh. Bude přes nás proudit tak, jako když se řeka rozlévá do potoků. Jeho láska – láska Otce (srov. 1 Jan 3,1) - je to, co nám, rodičům, dává sílu milovat nesobecky a bez výhrad.

Zastavte se na chvíli a popřemýšlejte o těchto slovech, zejména pokud jste v dětství nezažili otcovu lásku, nebo vás trápí, že své děti navzdory všem snahám nemilujete dostatečně. Pravda je taková, že láska, kterou vám může dát Bůh, abyste jí zahrnovali své děti, je mnohem silnější než vaše rodičovská láska. Posiluje ji totiž Boží láska, zdroj a pramen každé lásky.

V této pravdě máme najít pokoj. Bůh, náš Otec, investoval do našich dětí mnohem víc než my. A tak je součástí našeho rodičovského poslání předat dětem poselství, že Bůh je miluje a že z něj pramení skutečná láska i důstojnost

lidské osoby. On naše děti miluje a každé z nich stvořil jedinečným způsobem. Jeho láska je neopustí, i kdyby jejich v životě kdokoli odmítl nebo zklamal. Písmo říká: "Kdyby mě otec i matka opustili, Hospodin by se mě ujal" (Ž 27, 10).

Naše schopnost milovat děti vůbec nestojí na jejich roztomilých tvářičkách či mladickém šarmu, jak ani nepadá na jejich projevech neúcty či nedostatku sebeovládání. My je milujeme, neboť "Bůh je láska" (1 Jan 4,16) a "on nás miloval první" (1 Jan 4,19).

Když hledíme na své děti - ať jsou malé, dospívající nebo už dospělé - vidíme lidi stvořené "k Božímu obrazu" (Gn 1,27). A přestože je poskvřují hříchy (srov. Ž 51,5), nebeský Otec se rozhodl je zahrnovat svou dokonalou láskou (*agapé*) (Řím 5,8).

Každý den a při každém novém úkolu mějte na paměti vždy platnou neměnnou pravdu, že máte posvátnou příležitost prožívat a zprostředkovávat Boží lásku. Děti nejsou hračky, s nimiž je třeba se jen vyfotit, ani výbava, kterou potřebujeme, aby byl náš život úplný. Nejsou překážkou naší svobody, ba ani pomníky na počest našich velkých činů. Mohou nám dělat radost a dávat důvody, abychom na ně byli hrdí. Mohou také selhat a zklamat nás. Ale v konečném důsledku naše děti vůbec nejsou naše. Patří tomu, kdo nám je daroval, a jsou tu pro lásku, kterou je zahrnuje.

Bůh miluje vaše děti víc než vy. A vy je budete milovat více než dosud, pokud dovolíte, aby jeho láska proudila do vás, a pak skrze vás do nich. Děje se to skrze víru, když se obrátíte k největšímu vyjádření Boží lásky, k jeho Synu (srov. Jan 15, 13). A to tak, že s ním kráčíte životem a modlíte se například takto: "Nebeský Otče, přijímám tvou úžasnou bezvýhradnou lásku a prosím tě, abys mé děti miloval skrze mne. Učiň mě nástrojem své dokonalé lásky."

Proč vůbec máme děti? Protože Bůh je miluje a chtěl se o ně s námi podělit. Jakým obrazem je náš vztah vůči nim? Živým obrazem Boží lásky k Ježíši a jeho lásky k nám. Co určuje hodnotu našich dětí? Nesmírná láska, kterou je zahrnuje Bůh. Co má být cílem naší výchovy? Aby ctili a milovali Boha ... tak, jak je milujeme my.

Tak, jak miluje Bůh naše děti a jako miluje nás.

POKUD TO BUDE MOŽNÉ, PŘIPOMEŇTE DNES SVÝM
DĚTEM, ŽE "BŮH JE LÁSKA" (1 Jan 4, 16) A ŽE JE VELMI MILUJE.
POMODLETE SE SPOLEČNĚ S NIMI ZA TO, ABY VŽDY
VĚDĚLI, ŽE SE NA NĚJ MOHOU OBRACET JAKO
NA SVÉHO MILUJÍCÍHO NEBESKÉHO OTCE.
A MODLETE SE I ZA SEBE, ABY VÁM BŮH POMÁHAL
PŘIJÍMAT JEHO LÁSKU A PŘEDÁVAT JI SVÝM
DĚTEM (srov. Jan 15,9).

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jaký výsledek přineslo splnění dnešního úkolu?
- ? Zjevil vám Bůh něco nového a obcerstvující o své lásce a o tom, jakým způsobem ji můžete prokazovat svým dětem?

*Tys můj Otec, můj Bůh, moje spásná skála.
(Ž 89,27)*

Jsou počítačové hry nebezpečné?

Dvanáctiletý chlapec „zahnal neozbrojeného protivníka do rohu a drží mu zbraň přímo u hlavy. Mně neunikneš, říká s dábelským úšklebkem postavě na obrazovce. Dostal jsem tě. Chlapec zmáčkne tlačítko a střelí protivníka do obličeje. Vystříkne krev a protivník se skácí k zemi. A máš to, říká chlapec se smíchem.“

Tento citát ze článku Stephen Barra „Počítačové násilí – Hrozí vašim dětem nebezpečí?“ je příkladem toho, jak na děti působí určité počítačové hry. Vyvolává tedy otázku, která je v titulu našeho článku. Dnes je na trhu více než 5 000 elektronických her. Některé z nich jsou zdrojem poučení i neškodné zábavy.

Tyto hry například rozvíjejí zeměpisné znalosti, schopnost logicky uvažovat a řešit problémy, nebo učí, jak pilotovat letadlo.

Existují dokonce hry, které mají mít na hráče terapeutický vliv. Jedna taková hra je určena těm, kdo trpí dyslexií. Některé hry také mohou mladým lidem pomáhat, aby se naučili zacházet s počítačem, což je v naší technizované době čím dál důležitější.

Odborníci poukazují na temnou stránku

„Některé hry jsou postavené na propagaci násilí, sexu a vulgárního jazyka,“ říká David Walsh, prezident Národního institutu pro média a rodinu. „Je však smutné, že podle všeho jsou právě tyto hry zvláště populární u dětí ve věku od osmi do patnácti let.“

Jedna studie ve Spojených státech ukázala, že téměř 80 procent videoher, které jsou mezi mladými lidmi v oblibě, obsahuje násilí. Rick Dyer, prezident společnosti Virtual Image Productions, o takových produktech říká: „Už to nejsou pouhé hry. Jsou to výuková zařízení. Pokud opravdu chceme naše děti naučit, jaké to je stisknout spoušť, pak tohle je ten nejlepší způsob... Neučíme je však, k jakým následkům to vede ve skutečnosti.“

Vlna odporu proti násilným hrám se zvedla již v roce 1976, kdy se na hracích automatech objevila hra Death Race. Náplní této hry bylo přejet chodce přecházející přes obrazovku. Vyhrál ten, kdo přejel nejvíc lidí. Modernější a propracovanější hry mají lepší grafiku a dávají hráči možnost podílet se na daleko realističtějším násilí.

Než hráč například projde všemi úrovněmi hry Carmageddon, musí přejet a zabít 33 000 lidí. V popisu nové verze této hry se říká: „Nejenže se pod vašimi pneumatikami ozve křupnutí a na čelním skle se rozstříkne krev, ale vaše oběti

vás na kolenou prosí o smilování nebo páchají sebevraždu. Pokud chcete, můžete je dokonce rozjezdit na kaši.“

Je takové virtuální násilí škodlivé? Na tento námět bylo provedeno přibližně 3 000 studií. Mnohé z nich ukázaly, že mezi násilnými hrami a vyšší agresivitou hráčů je určitá souvislost. Dokladem toho jsou násilné incidenty mezi mladými lidmi.

Někteří odborníci zlehčují vliv těchto her tvrzením, že je nutné brát v úvahu také další faktory, jako například to, že těmto hrám se věnují především ty děti, které násilné sklony již mají. Mohly by však násilné hry tyto sklony posilovat? Je asi nerealistické tvrdit, že lidé nejsou ovlivňováni tím, na co se dívají. Proč by jinak obchodní svět vydával miliardy dolarů ročně za televizní reklamy?

Dovednost a chuť zabíjet

Vojenský psycholog David Grossman, autor knihy *On Killing* (O zabíjení), tvrdí, že násilné počítačové hry cvičí děti stejným způsobem, jakým se vojáci při vojenském výcviku učí překonat vrozenou zábranu zabíjet. Zjistilo se například, že u velkého procenta vojáků se podařilo tuto zábranu překonat, když při cvičných střelbách vojáci stříleli nikoli na běžný kruhový terč, ale na terč v podobě lidské postavy. David Grossman říká, že podobně získávají děti prostřednictvím násilných her „dovednost a chuť zabíjet“.

Podle výzkumu publikovaného v časopise *Journal of Personality and Social Psychology* je násilí v elektronických hrách ještě nebezpečnější než násilí v televizi a ve filmech. Hráč se totiž s postavami, které se násilí dopouštějí, ztotožňuje. V televizi se na násilí můžeme dívat, v počítačových hrách se na něm vlastně podílíme. Navíc, u filmu stráví dítě snad jen dvě hodiny, ale když si má osvojit běžnou počítačovou hru, stráví tím až 100 hodin.

Některé země používají klasifikační systém, jehož cílem je upozornit na to, že hry s brutálním násilím jsou pouze pro dospělé. Takový systém je však funkční jen do té míry, do jaké je jeho dodržování prosazováno. Jedna studie ve Spojených státech ukázala, že 66 procent dotázaných rodičů tomuto klasifikačnímu systému nerozumí. Ředitel rady, která se zabývá klasifikací

zábavných počítačových programů, vysvětluje, že tento systém není určen k tomu, aby děti neměly přístup k určitým hrám. Říká: „Naší úlohou není diktovat lidem vkus. Spíše je to pomůcka pro rodiče, aby se mohli rozhodnout, co pro své děti chtějí, a co nechtějí.“

Závislost na počítačových hrách?

Nové hry, při kterých se hráči z celého světa setkávají na internetu, umožňují každému z nich, aby si ve hře vybral libovolnou postavu a aby s ní plnil čím dál náročnější úkoly. Díky tomu se cítí stále úspěšnější. Čas, který s touto postavou stráví, zvyšuje jeho hráčskou dovednost a vyvolává v něm pocit uspokojení, čímž se touha hrát posiluje. Někteří mohou být na hraní téměř závislí, což je možná jeden z důvodů, proč lidé dokážou hrát internetovou hru měsíce i roky.

Časopis Time uvedl, že v Jižní Koreji je velmi populární internetová hra s názvem Lineage. Účastníci této hry bojují o vítězství ve středověkém světě. Hráči postupně procházejí jednotlivými úrovněmi a snaží se dosáhnout určité hodnoty. Někteří dospívající hrají celou noc, a pak jsou druhý den ve škole ospalí. Rodiče si s takovými situacemi dělají starosti, ale ne vždy vědí, jak je řešit. Jeden mladík v interview řekl: „Lidé, se kterými se setkávám na internetu, si myslí, že jsem frajer. Když se s nimi setkám osobně, řeknou mi, že bych měl zhubnout.“

Korejský psycholog Joonmo Kwon vysvětluje, proč se domnívá, že hra Lineage získala takovou popularitu: „V korejské kultuře se očekává, že člověk bude potlačovat své sklony a skryté touhy. V počítačové hře je skrývat nemusíte.“ Mladí lidé proto od reality utíkají do smyšleného světa. Na základě vlastní zkušenosti jistý novinář o takových lidech říká: „Pro hráče je svět v počítačové hře daleko přitažlivější než realita. Realita je pouze místem, kde si vydělává peníze nezbytné k tomu, aby mohl ve hře pokračovat.“

Vliv na zdraví

Statistiky ze Spojených států ukazují, že žák šesté třídy se běžně dívá na televizi čtyři hodiny denně. V tom ovšem není zahrnut čas, který stráví hraním elektronických her, kdy také sedí před obrazovkou. V průzkumu, který byl proveden

již v roce 1995, více než 60 procent dětí přiznalo, že často hrají déle, než plánovaly. To snadno může vést k zanedbávání přípravy do školy. Jedna japonská studie ukázala, že počítačové hry stimulují pouze omezenou část mozku dítěte. Podle této studie děti potřebují více číst, psát a počítat. K tomu, aby se dětský mozek dobře vyvíjel, si děti také potřebují hrát venku s jinými dětmi a být co nejvíce v kontaktu s lidmi.

Údajně asi 40 procent amerických dětí ve věku od pěti do osmi let trpí obezitou. K tomu bezpochyby přispívá nedostatek pohybu, protože děti tráví příliš mnoho

času před obrazovkou televize nebo počítače. Jedna firma dokonce vyvinula cvičební nářadí, které lze používat při hraní počítačových her. Je však zřejmé, že by bylo daleko lepší omezit čas věnovaný počítačovým hrám, a tak získat více času pro aktivity, které dítěti pomohou,

aby z něj vyrostl vyrovnaný člověk.

Dalším zdravotním problémem mohou být oční potíže, které vznikají dlouhodobým sledováním obrazovky. Z průzkumů vyplývá, že problémy se zrakem má čtvrtina lidí, kteří používají počítač. Když se totiž dívají na obrazovku, snižuje se frekvence mrkání, což vede k suchosti a podráždění očí. Mrkáním se zvyšuje tvorba slz a z oka se vyplavují nečistoty.

Děti si své fyzické potřeby neuvědomují v dostatečné míře, a proto se může stát, že počítačové hry hrají bez přestávky řadu hodin. To může vést k únavě očí a k neschopnosti zaostřit zrak na předměty mimo obrazovku. Lidem, kteří používají počítač, odborníci doporučují, aby si pravidelně každou hodinu udělali několikaminutovou přestávku.

Byznys, který vzkvétá na celém světě

Zdá se, že zájem o internetové hry roste na celém světě. Na dalších a dalších místech jsou otevírány internetové kavárny. Jsou vybaveny množstvím počítačů a hosté platí za možnost hrát internetové hry. Je běžné, že v takové kavárně mladý člověk utratí 200 dolarů měsíčně. Není pochyb o tom, že obchod s počítačovými hrami vzkvétá. Předpokládá se, že během příštích pěti let se prodej těchto her zvýší o 70 procent.

Je však jasné, že tato výnosná oblast má i své temné stránky. Počítačové hry mohou představovat reálné nebezpečí. Kdo z nás si může dovolit ohrozit své zdraví, vyplývat ohromné množství času a peněz nebo si zvyknout na násilí a zabíjení? A můžeme to snad připustit u našich dětí? Sotva se dá tvrdit, že počítačové hry jsou vždy poučnou a neškodnou zábavou. David Walsh varuje: „Média pravděpodobně mají daleko větší vliv, než si uvědomujeme. Pokud se rodiče zodpovědně starají o své děti, potom to pro ně také znamená držet krok s měnícím se mediálním světem.“

Ano, je to tak, jak říká Bible: „Věci tohoto viditelného světa pomíjejí.“ (1 Kor 7,31) A zdá se, že svět zábavy se mění ze všeho nejrychleji. Mnozí rodiče mají pocit, že se nedokážou orientovat ve stále se měnících trendech a vlivech, které na jejich děti denně útočí. Nenechte se tím však sklíčit. Řada rodičů pomáhá svým dětem zaměřit se na to, co je skutečně důležité, a díky tomu se jim výchova daří. Děti, stejně jako my všichni, potřebují vědět, že nejdůležitější lidské potřeby nelze uspokojit prostřednictvím zábavy, ať už v televizi, na obrazovce počítače nebo pomocí jiných médií.

(podle PS)

Pár slov pro mladé

6. Napsáno v srdci muže a ženy

Pracovala u pásu a normy byly vysoké. Mladý inženýr jí radil, jak to tempo zvládnout. Všimla si ho, i jeho laskavého přístupu k lidem.

Po práci šla do města a nejvíce se uvolnila v kostele před svatostánkem. A tady ho spatřila. Inženýr klečel před sochou Panny Marie a vroucně se modlil.

Za chvíli našla odvahu a zeptala se ho:

"O co se tak vroucně modlíte?" Odpověď byla překvapující:

"Prosím Pána o dobrou manželku."

"Aha..."

Následovala delší debata v ulicích města a pak po čase i nabídka na společný život. Dnes jsou šťastní a dětem povídají: "Co by bylo, kdyby tehdy..."

Když se podíváte na muže, měli byste vědět:

"Toto v něm má být!" Víš co? Co má napsáno muž ve své duši? Co se do něj uložilo přes tisíce let? Co má předat dalším generacím? V podstatě muže je jedno slovo: **charakter**. To dělá chlapa chlapem, otce otcem!

Muž má být pevný

Když ho potkáš, máš vědět, na čem jsi. **Má být ochráncem, zdrojem jistoty**. Žena v něm hledá úkryt. Lásku má projevovat obětí. Muž, který se neumí obětovat a chránit život, je pro tento svět nebezpečný. Proč? Neboť neposune svět k dobrému. Neboť může zneužít svou sílu. Pokud se ti zdá, že takových "podivínů" je dnes mnoho, neříkáš nic nového... Ale jsou tu i jiní!

Krása a vznešenost ženy

Co je na ženě fascinující? Co okouzluje do ní uložil Pan? Čím uchvacuje muže? **Jméno ženy je čistota**. A toto přitahuje muže. Jde o "božský" tah v duši muže. V slově čistota je zahrnuta její vznešenost, nádhera, jemnost, bohatství citů, předávání života, mateřství.

Její hlavní povolání je

S láskou, bez zloby, odevzdat život. Neposkvřnit ho, ale svým jasem a vznešeností obohatit tento svět.

Pro toto všechno jí muž má projevovat úctu. **Žena potřebuje často slyšet své jméno:** "Jsi čistá. Jsi ryzí v myšlenkách, průzračná v citech, čistá v touhách, jasná v pohledu na svět..." Žena to potřebuje slyšet. A to i proto, aby čistota v ní zesílila, aby byla dost silná chránit si ji.

Setkání dvou světů

On, mocný, urostlý se zadíval do jejích očí. Byla z toho zmatená, protože v jeho pohledu četla zájem o ni. Chvilku váhala, ale pak se usmála. To byl pro něj impuls, aby k ní přistoupil ...

Promluvil pár slov. Ale v tom co řekl, byly čtyři nadávky. Otočila se a šla pryč. Vztah skončil dříve, než se začal. Setkaly se světy, které k sobě vůbec nepatřily. Ještě že ho nepustila do duše a neudělal jí tam škodu. Kdo to sledoval z boku, bylo mu do pláče.

Každý nese v sobě svůj náklad

On měl v sobě svůj "náklad" a najednou byla naproti ona... Plná krásy, dobroty, jasu a pokoje. Jeho "svět" se setkal s její "světem". Mohla vzniknout láska, kdyby... Kdyby mezi jejich světy byla harmonie.

Vyjevilo se, kdo co nosil v sobě... A ona nevezala to, co jí nabídl. Divíte se tomu? Já věru ne.

I opak se stává

Bea má zvláštní povahu. Často si začíná s novým chlapcem. Nejprve upoutá jeho pozornost, pak se tváří jako nedobytná pevnost, po čase hází po něm vzrušující pohledy. Zahrává se se svým vzrušením a jeho city a nakonec to všechno přeruší. Za týden to začne s jiným.

Píše deník a v něm si eviduje, kolika už zlomila srdce. Proč to dělá? Vnitřně je prázdná a stále potřebuje nové zážitky. Nevadí jí, že rozpoutává oheň, způsobuje utrpení. Zneužívá přátelství, využívá chlapce. Zvláštním způsobem si řeší komplex méněcennosti. A vůbec, chybí jí poznání, co znamená život.

Víte, že – první dojem

První dojem o neznámém člověku se utváří během prvních čtyř minut setkání. Zprávu přinášejí: výraz tváře, pohyby

očí, gesta, mimika, postoj těla, polohy rukou a nohou... Nejvíce nevyslovených informací poskytuje obličej a oči. Řeč těla prozradí až 55 procent informací, charakteristika hlasu 38 procent, slovo 7 procent.

Muž potřebuje pomoc od ženy zejména v tom, aby příliš "nevyskakoval" a byl pokorný před Bohem i lidmi. Ale také potřebuje uznání svých schopností.

Žena potřebuje oporu a úctu, aby ji city nepřemohly. V citech je její silná, ale i slabá stránka.

Co tak to zkusit? - jsou správní?

Správně dívka a správný chlapec mají mít určité vlastnosti. Z jedné ankety vyplynulo, že mezi nejceněnější vlastnosti mladých lidí patří:

**inteligence,
věrnost,
krása.**

Nakreslete si fotorámeček a do něj napište, které duchovní vlastnosti má mít podle vás správné dívka a které správný chlapec. Na toto téma si můžete udělat nástěnku.

Rodiče vidí mnoho...

"Ten mládenec tě políbil!" Vyčítavě říká otec dceři.

"Ale jen trochu. Chtěla jsem ho potěšit, protože mu zemřel dědeček."

"To však vypadalo, jako by mu zemřela celá rodina."

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti posunuli k roku 1895. A protože zápis k tomuto roku byl ve farní kronice delší, pokračujeme dnes jeho druhou částí.

1895 (pokračování)

Farní budova: Síň – opraveny strop a podlaha z cihel. přepraven za kuchyň a z bývalé kuchyně učiněna světnička. Dána podlaha nová. Nadto troje dvěře: u sklepa, půdy a světničky nové. Okna opraveny, jedno u kanceláře úplně nově zřízeno. Ze strany kopce podél světničky zbudován kanálek, aby se předešlo velikému vlhku.

V kuchyni pořízen sporokrb a kotel, pekárna rovněž opravena. Ve světničce postaveny nová kamna. Uvnitř celá budova vymalována a dvěře natřeny. Zároveň v čele fary dána rýna. Mimo to pořízeny nové vrata a spadlá omítka nahozena a fara se všemi budovami hospodářskými obilena. Úhrnný výdaj 240 zl. Stodola byla z části pokryta došky a dána kalenice, u dílny vystaveny dva pilíře zděné. Střechy fary i kostela opraveny, náklad 13,44 zl.

Úhrnný výdaj na opravy fary i chrámu Páně obnáší 1911,80 zlatých.

U Lubného posvěcen kříž v poli nákladem Františka ... zbudovaný. P. L. Kolísek kázal.

Zpracoval: R. Mašek

Rok 2020 v našich farnostech

Před více jak měsícem skončil rok 2020 a začal rok nový, rok 2021. Připomeňme si v krátkosti události, které jsme v uplynulém roce prožili.

Farnost Dolní Loučky

leden – prosinec	Adorace a Svátostné požehnání v neděli odpoledne s otcem Pavlem (kromě letních prázdnin)
5. 1.	Svěcení „tříkrálové vody“
5. 1. a 12. 1.	Výstava betlémů v pastorační místnosti
11. 1.	Tříkrálová sbírka
leden – prosinec	Biblická setkání s otcem Pavlem v pastorační místnosti (kromě letních prázdnin), 2. a 4. středa v měsíci po večerní mši svaté
19. 1.	První setkání manželských párů do 40 let s otcem Pavlem v pastorační místnosti, další pak dle domluvy
26. 1.	Výstava Písma svatého v pastorační místnosti
12. 2.	Udělování svátosti "pomazání nemocných"
18. 2.	První setkání snoubenců s otcem Pavlem v pastorační místnosti
26. 2.	Popeleční středa – udělování popelce
únor – duben	Pobožnost křížové cesty v neděli s otcem Pavlem, v pátek se farníci scházeli sami
25. 4.	Prosby za úrodu u kapličky sv. Jana Nepomuckého pod hřbitovem
květen	Májové pobožnosti v neděli odpoledne s otcem Pavlem, v pondělí a ve čtvrtek se farníci scházeli sami
14. 6.	Slavnost Těla a Krve Páně
21. 6.	Pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
5. 7.	Pouť ke slavnosti sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích
18. 7.	Pouť ke sv. Maří Magdaléně na Kalech
8. 8.	Pouť ke slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v Horních Loučkách
29. 8.	Pouť ke sv. Jiljí v Újezdě

30. 8. Ochutnávka jehněčího masa na farním dvoře, spojená s žehnáním dopravních prostředků v Olší
5. 9. Pouť ke sv. Jiljí v Řikoníně
15. 9. Pouť k Panně Marii Bolestné ve Štřemchoví
- polovina září Výuka náboženství na základní škole
25. 9. Adorační den
27. 9. Den seniorů
29. 11. První neděle adventní – žehnání adventních věnců
- prosinec Rorátní mše svaté v pátek v 6:00
17. 12. Noví kostelníci
27. 12. Svátek Svaté Rodiny – obnova manželských slibů
31. 12. Adorace na poděkování Pánu Bohu za uplynulý rok 2020

Zpracovala Jana Jurná

Farnost Olší

- 24.1. 7. Farní ples v kulturním domě v Olší
14. 2. Při mši svaté udělována **svátost nemocných**.
28. 2. Při mši svaté udělován **popelce**.
- únor – březen V postní době **pobožnost křížové cesty**, v neděli po mši svaté.
24. 4. Poutní mše svatá ve farním kostele sv. Jiří.
31. 5. Slavnost 1. svatého přijímání.
14. 6. Slavnost Těla a Krve Páně.
5. 7. Pěší pouť ke kapličky sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích, poutní mše svatá.
25. 7. Pouť na Litavě – sloužena mše svatá u kapličky sv. Anny.
15. 8. Pouť v Boru – sloužena mše svatá u kapličky Nanebevzetí Panny Marie.
30. 8. Žehnání automobilů, "spanilá jízda" do Pastoračního centra v Dolních Loučkách.
29. 9. Adorační den
- září Na základní škole zahájena **výuka náboženství**.

10. 10.	Poutní mše svatá v Moraveckých Pavlovicích u kapličky Panny Marie Růžencové.
11. 10.	Mše svatá spojená s poděkováním za úrodu.
29.11.	1. neděle adventní, žehnání adventních věnců
27.12.	Svátek sv. Rodiny – obnova manželských slibů

Farnost Žďárec

11. 2.	Při mši svaté udělována svátost nemocných
27. 2.	Při mši svaté udělován popelce
únor – březen	V postní době pobožnost křížové cesty – v neděli přede mší svatou
30. 5.	Poutní mše svatá ve Vratislávce
6. 6.	Poutní mše svatá v Lubném
11. 6.	Slavnost Těla a Krve Páně
28. 6.	Poutní mše svatá ve Žďárci. Obětní dary přinesly dívky v krojích
9. 8.	Slavnost 1. svatého přijímání
15. 8.	Poutní mše svatá k slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v Tišnovské Nové Vsi
20. 8.	Svěcení kříže u mlýna na Horních řekách
5. 9.	Poutní mše svatá u kaple Narození Panny Marie v Rojetíně
24. 9.	Adorační den farnosti
28. 9.	Poutní mše svatá sv. Václava na Ostrově (přesunuta do farního kostela ve Žďárci)
září	Na základní škole byla zahájena výuka náboženství
29. 11.	První neděle adventní – žehnání adventních věnců
27.12.	Svátek sv. Rodiny – obnova manželských slibů

Úkony duchovní správy farnosti v roce 2020

	Dolní Loučky	Olší	Žďárec
Křty			
1. sv. přijímání			
Svatby			
Pohřby			

Věděli jste?

Největším výrobcem pneumatik na světě je společnost Lego. V roce 2014 vyrobila více jak 650 milionů pneumatik pro modely ze svých stavebnic. Pro porovnání, největší výrobce pneumatik pro skutečná auta Bridgestone vyrobil v tomto období necelých 200 milionů pneumatik.

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

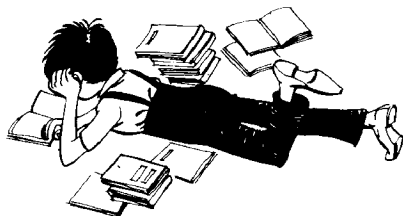
Biblické hodiny

pokračují v Pastoračním centru v Dolních Loučkách v měsíci únoru ve středu 10. a 24. února po mši svaté.

Změna vyhrazena

Knižní okénko

Anna Mátiková

Expedice Bible. Základní výbava

Nepřipadá vám Bible jako džungle? Nepřehledná, velká, plná nástrah? Pak se vám bude hodit průvodce, podobně jako při putování neznámou krajinou. Tato příručka upozorňuje na to, co v „biblické krajině“ stojí za „návštěvu“, varuje před nástrahami, jaké mohou číhat ve špatném stylu čtení, a též napovídá, jak vytěžit z „návštěvy biblické džungle“ co nejvíc. Kromě toho vlévá nadšení, je srozumitelná a stručná. Jinými slovy, mohla by se též jmenovat: „Co jste chtěli

vědět o Bibli, a báli jste se zeptat, protože víte, že byste to měli už dávno vědět.“

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 229,- Kč

Sophie de Mullenheim

Přízrak z Kolosea

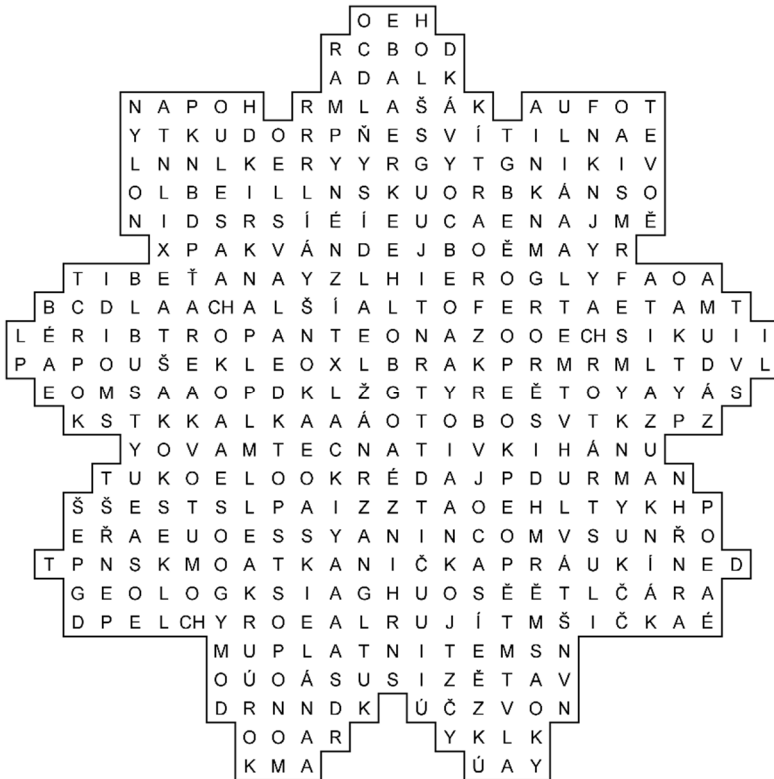
Nový titul z pera známé francouzské spisovatelky přenese mladé čtenáře zpět do starověkého Říma, kdy se kvůli pronásledování museli křesťané skrývat v katakombách. Příběh tří kamarádů, kteří při potyčce se zloději narazí na „přízrak“, zaujme nejen chlapece, ale i dívky se smyslem pro dobrodružství.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 259,- Kč

2. února slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu, lidově nazývaný Hromnice. Tento svátek je spojen i s úklidem. Čeho, se dozvíte z tajeňky.

akty; anténa; broskve; brouk; buky; busty; Caen; Calx; čára; dekorace; děle; deník; deset; dlaň; dohan; domy; durman; elán; epilepsie; Ereb; Etol; exil; geolog; grafomanie; grizzly; hieroglyf; hlty; horní; hulvát; hutě; chomutovka; idiom; ilustrátor; jádérko; jiskra; káně; karb; kasa; kauzalita; kávy; kino; Kisch; klad; klky; kmet; knot; koks; konstrukce; konš; kopr; krab; kvitance; kytaristky; Laos; Laosan; lego; Liba; limo; metla; mocnina; monopost; mšička; najmě; nervy; nuda; nylon; objednávka; oblá; ocas; oferta; okna; okno; okol; okoušet; omyl; opět; otky; panteon; papoušek; pávi; péci; pivo; Plaka; pokus; produkty; protězy; překvapení; příčina; puklí; rampy; rtík; rychle; ryto; seti; sídla; skalnička; skla; směr; smyk; Sobo; spot; sval; svit; svítlna; šlacha; šloh; štyk; Tibeťan; tkanička; tofu; trofeje; tygr; ujet; ujít; úlov; uplatnit; úrok; ústa; Viking; vsun; záduma; zásilka; zpěv; zrcadlo; zvon; žánr

PUTOVÁNÍ ZA BOŽÍMI TAJEMSTVÍMI

CHLĚB ŽIVOTA

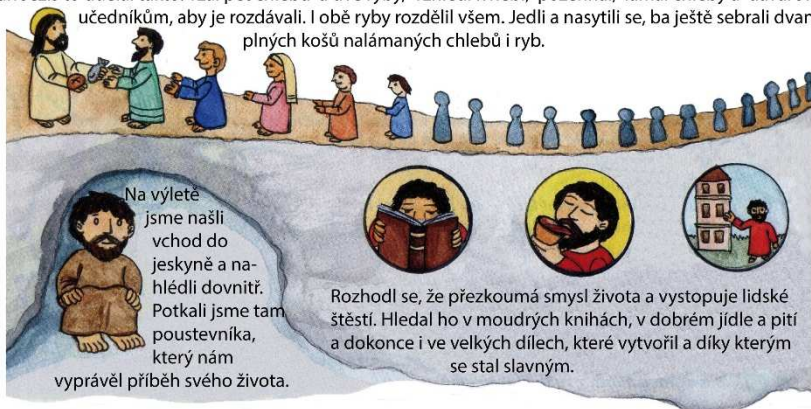
Dnes jsme se vydali na celodenní výlet daleko do hor a chtěli jsme tam opékat. Ale z domu jsme si vzali jen 5 povidlových buchet a řekli jsme si, že klobásky, chléb a vodu si pořídíme v některé vesničce po cestě. Jenže jsme si to nechali až na poslední. V ní byl jen jediný obchod a ten byl zavřený. Co tedy dělat?

Kamarádi, pomozte Tomovi rozdělit 5 buchet tak, aby se z nich najedlo 20 dětí.

Podobně Pán Ježíš rozmnožil 5 chlebů a dvě ryby pro obrovský zástup lidí. Jen mužů tam bylo asi 5000. Bylo to na pustém místě, kde nebylo nic k jídlu. Byl to obrovský projev Boží moci.

Pán Ježíš to udělal takto: vzal pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, požehnal, lámal chleby a dával svým učedníkům, aby je rozdávali. I obě ryby rozdělil všem. Jedli a nasýtli se, ba ještě sebrali dvanáct plných košů nalámaných chlebů i ryb.

Na výletě jsme našli vchod do jeskyně a nahlédlí dovnitř. Potkali jsme tam poustevníka, který nám vyprávěl příběh svého života.

Rozhodl se, že přezkoumá smysl života a vystopuje lidské štěstí. Hledal ho v moudrých knihách, v dobrém jídle a pití a dokonce i ve velkých dílech, které vytvořil a díky kterým se stal slavným.

Když se na to později podíval, poznal, že ani jedna z těchto věcí nedokáže člověku zajistit věčný život. Po dlouhém hledání nakonec našel **chléb života** a s ním i své štěstí.

Pán Ježíš nám dává chléb života a říká: "Kdo bude jíst z tohoto chleba, bude žít navěky. A ten chléb je mé tělo za život světa."

Poustevník nám pak vyprávěl mnoho příběhů o Pánu Ježíši. Na obrázcích jsou různé situace, při kterých zazněla Ježíšova slova.

Napiš, co tehdy Ježíš svým slovem udělal.

Takové mocné slovo Boha zaznělo i tehdy, když Pán Ježíš jedl beránka se svými učedníky. Během tohoto slavení Ježíš vzdal Bohu díky, pak vzal chléb, lámal a řekl: "Vezměte a jezte: toto je moje tělo". Potom vzal kalich, dal jim ho a řekl: "Pijte z něho všichni: toto je má krev nové smlouvy, která se proměvá za všechny na odpuštění hříchů". Takto mocí svého slova proměnil chléb na své tělo a víno na svou krev.

Najdi správnou cestičku labyrintem a spoj písmena do věty - dozvíš se, co ještě Ježíš apoštolům řekl.

Tak jim dal moc proměňovat chléb na jeho tělo a víno na jeho krev. Oni zase tuto moc předali svým následovníkům v biskupské a kněžské službě.

Milí kamarádi, někteří z vás se připravují na **první svaté přijímání**. KONEČNĚ se budete moci živit chlebem života. A ten chléb je živý Ježíš Kristus, který nás ve svátosti Eucharistie očekává.

Na tento chléb života nesmíme zapomenat, abychom zvládli kráčet po naší životní cestě. Neboť často se staráme o mnohé věci, a přitom jen jedno je důležité. A kamarádi, nikdy se nespolehejte na to, že si chléb života seženete na poslední chvíli, abyste nedopadli tak jako my na našem výletě.

Nezbedův humor

Mladý lékař se ptá staršího kolegy: „Řekněte, co je podle vašeho názoru nejdůležitější v našem povolání?“

„Zjistit, které jídlo má pacient nejraději.“

„A proč?“

„Abychom mu je mohli zakázat.“

„Tak co je nového ve škole?“

„Představ si, tati, že náš nový učitel je závistivý.“

„Proč myslíš?“

„Už mnohokrát, když mě poslal za dveře, řekl: Kdybych tak já byl tvým otcem.“

„A co vy děláte pro životní prostředí?“

„Nezahazuji jízdenky, používám je vícekrát.“

Desetiletý František přinesl ze školy poznámku: „Váš syn nic neumí“.

Otec chvíli hleděl na poznámku a pak odepsal: „Proto ho posíláme do školy!“

„Tati, už je mně osmnáct. Jsem dost starý na to, abych jezdil naším autem?“

„Ty jo, ale auto ne.“

Anička povídá Honzíkovi: „Víš, že mě přinesl čáp?“

„To je asi u každého dítěte jinak. Mně maminka povídala, že jsem vypadl tatínkovi z oka.“

Žák ve škole řekl velmi hrubé slovo. Zděšená učitelka mu ihned domlouvá:

„Takhle se nemluví, kdes to, prosím tě, slyšel?“

„U tatínka.“

„Dobře, ale to se prostě neříká. Víš vůbec co to znamená?“

„Ano,“ zazáří chlapci oči, „že chci nastartovat auto.“

„Děti,“ upozorňuje učitelka, „dnes večer bude zatmění měsíce. Tento jev můžete vidět velmi zřídka. Věřím, že se všichni budete dívat. Zapamatujte si, že to začne ve dvacet hodin.“

„A na kterém programu?“ zeptal se jeden žák.

Z knihy **Nezbedův humor 1**